

TAHTA AT!

Sizin için de bir Beymen var.

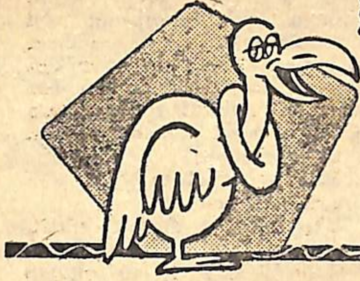
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

"Seçkinlerin giyimi"

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 3 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 14 Ocak 1976 • Fiyatı 250 Krş.

MUTLU AİLENİN MARGARİNİ

TÜRK televizyonunun geçmişi kısa. Daha yeni başlamış sayılır. Yeni olduğu için etkisi olağanüstü. Seyirci kitlesinde henüz bir kanıksama, bir sırt çevirme başlamadığından televizyonu daha çekici kılmak için çaba harcamaya gerek görülmüyor pek. Şimdilik, «Ne koysan gider,» gibi bir düşünce var.

Gelişmesini tamamlamış ülkelerde bile televizyon bir eğitim aracı; seyircisinin düşüncesini biçimlendiren, eğilimler ve alışkanlıklar oluşturan bir kitle haberleşme yolu. Asıl amacı mal satmak. Ekranda görünen öteki şeylerin orada bulunuş nedeni, reklâmları seyirci kitlesinin gözüne kulağına sokabilmekten başka bir şey değil. İlgi gören program, iyi mal satan bir program demek. Bu ülkelerde birçok şebekeler reklâm piyasasından pay alabilmek için aralıksız rekabet etmek zorundalar. Programların durmadan yenilenmesi, iyiye —değilse ilgi görene— doğru değiştirilmesi bu yüzden. İşte, kapitalist televizyonun çalışma düzeni ana çizgileriyle bu. Ayrıca, bu sözünü ettiğimiz ülkelerde bir de «Toplum Televizyonu» adı verilen, tümüyle eğitime ve sanata dönük, reklâm yayınlamayan ve yaşamasını seyircilerden ve bazı kuruluşlardan aldığı yardımlarla sürdüren istasyonlar var.

Bizde tek bir televizyon yayını var. Televizyonumuzun rekabet diye bir tasası yok. Programların niteliği bu yolla kontrol altında tutulamıyor. Bir «Toplum Televizyonu» görünümünde de değil. Eğitim görevini derseniz yarım ağızla yapıyor.

Toplumumuzun kültürel koşulları ve yeni olan televizyonun bu kültüre yapabileceği etkin katkı göz önünde tutulursa, televizyonun bugünkü biçimiyle sürdürülmesinin ne büyük bir insafsızlık olduğu kimsenin gözünden kaçmaz. Yirmi milyon seyircisi varmış televizyonumuzun. Bu sayı, ülkemizdeki öteki yayın organlarının yutkunarak baktıkları bir sayı. Yirmi milyon kültüre susamış kişiyi topluyoruz; sonra bu insanlara apartma müzik filmleri, yabancıların kullana kullana eskittikleri ve toplum yapımızla ilgisi olmayan programlar, spiker soğuklukları, çocuk aldatmacasına benzeyen yarışmalar ve bir yığın başka zibillik veriyoruz. İstenen yararlı bir yayın yapmak değil, yayın süresini ne yolla olursa olsun doldurmakmış gibi...

Tecrübesizlik ve teknik olanaksızlıklara bağlı eksiklikleri çoktan bir kalem geçtik. Bunlar anlayışla karşılanabilir. Ama televizyonu bugünkü biçimine sokanlar göründükleri kadar cahil, göründükleri kadar kafasız olabilirler mi? Eğer televizyonun durumu birtakım ince hesapların sonucu değilse ayakkabımızı hatır hutur yemeye razıyız. Buna karşılık söylenecekler bir çuval palavradan öteye gidemez.

Kısacası, arada bir —belki gözden kaçtığı için— izleyebilme olanağı bulduğumuz birkaç taze, yaratıcı, yararlı çabanın dışında televizyonumuz maşayla bile tutulamayacak bir taklitçilik ve yapmacıklık yuvası. Zaman bunun hesabını soracak elbet.

İşin en civcivli bölümünü sona sakladık: Kıçıkırık piyasamızın batıya özenen kıçıkırık reklâmları. İşte bu, başlıbaşına bir ağıtı gerektirir.

«Yaşantınız boyunca anılarla dolu geceler vardır. Sözgelimi, sevdiklerinizle birlikte bir baloya gitmek...»

Aranızdaki pipolu dekoratörler, üçbin liralık giysiler giyen mimarlar, beş pilicin arasında horoz gibi dolaşan moda yaratıcıları, kahvaltıdan akşam yemeğine tüm öğünleri otuz-kırk konserve kutusu açarak aradan çıkartan sırıtkan ev kadınları, çok bilmiş veletler, modern evlerinde mutlu yaşayan modern aileler; ayağa kalksınlar.

Aferin size keratalar!

Geçim sıkıntısından yakınanlar, konserveyi değil mevsim sebzesini bile pahalı bulan dargelirliler, ev işlerinin altında beli bükülen kadınlar, bebeğine börek yedirmesini bile bilmeyen çocuklar, normal insanlar; siz oturun.

Ne demeli size, bilinmez ki! Gerçek olmayan ihtiyaçları ihtiyacınız yapmak, lüks yaşantılara kavuşmak, erkekseniz daha bir erkek, kadınsanız aşırı kadın olmak, bankaların çuval çuval dağıttığı paralardan payınızı almak, modernleşmek, «herkes gibi» olmak için ne bekliyorsunuz? Bizi utandırdığınız yetmedi mi? İşte size yolu gösteriyor, nasıl olmanız gerektiğini söylüyoruz. Bundan sonrası size kalmış. Tren kalkıyor.

Evet, tren kalkıyor, hanımlar beyler. Toptan kaçırmak üzereyiz treni. İlgili kulaklara hep birlikte bağırsak, bütün bunları beğenmediğimizi dile getirsek, bizi aldatabileceklerini sananların ağzının payını versek...

Ve belirli bir çevrenin ekmeğine buzdolabında bile sertleşmeyen margarinden sürmesek...

AKBABA

— Cephe hükûmeti Erbakan'a gene taviz verdi. —

— «Anahtarı bendedir»!..

Büyük Takip

BOŞLUKTA kavisler çizerek yükselen sigara dumanını görmesiyle, kokusunu alması bir oldu. Burun kanatlarını açıp kapayarak birkaç kez daha dumanı içine çektikten sonra:

— «Tamam» dedi kendi kendine. «Av, kapana kısıldı!»

Sinema kapısının önünde kaynaşan kalabalığı yararak dışarı çıktı.. İşte, o kendine hiç de yabancı gelmeyen duman yirmi yirmibeş metre kadar önünde gidiyordu. Bir stajyer polis için aramakla ele geçmez bir fırsattı bu. Mesleğe büyük bir kaçakçılık şebekesini meydana çıkarmakla başlamak, ne fiyakalı olurdu ama...

Fötr şapkasını burnunun üzerine çekti, kara gözlüklerini taktı, kumaş pardesüsünün yakasını kaldırdı, elleri cebinde, kimliğini ve kişiliğini iyice gizlediğinden emin, düştü avının peşine. Bir yandan dumanı kolluyor, bir yandan cıvıl cıvıl kaynaşan kaldırımda kendine geçecek yol arıyordu.

Öndeki yavaşladı. O da yavaşladı. Adam durdu. O da durdu. İçindeki heyecanı bastırmaya çalışarak sigara paketine attı elini. Hay Allah... Bir tanecik olsun kalmamıştı içinde.

— Kent var, Pal Mal var, Marlboro var...

Çevresini saran sigara satıcısı çocukları sinek kışlar gibi kovaladı elinin tersiyle. Bakışlarını avından ayırmadan hemen yanındaki büfeye sokuldu:

— Bafra var mı?...

Müşterilerine tost yetiştirmeye çalışan büfeci:

— Yok, dedi. Eve yada Astor istersen vereyim.

Oyalanmış olmak için bir gazete aldı. Birinci sayfanın alt köşesinde bir haber: «Tekel maddelerinin piyasada bulunmayışına değinen bakan, kaçakçılığın kesinlikle önleneceğini söyledi.»

Biliyordu bunun böyle olduğunu. Yerli sigaraların yokluğu konusunda az konferans dinlememiş, az makale okumamıştı... Güneydoğu sınırından malları çıkaranlar, bu işin yalnızca hamallığını yapanlardı. Asıl patronlar ise büyük kentlerin kalabalığında kendilerini kolayca gizlemesini biliyorlardı. Örneğin şu adam, pekâlâ bir şebekenin ilk adamı olabilirdi. Kuşkulu duruşu, tedirgin bakışları, bir yandan yakalanma korkusuyla kıvranırken kimbilir iş ortaklarından hangisiyle buluşacaktı!

Gazetesini aşağı doğru kaydırıp avını şöyle bir süzdü. Oradaydı hâlâ. İki parmağıyla filtresinden tuttuğu Samsun'unu sinirli sinirli tüttürüyordu. Hani öyle pek parlak bir görünüşü de yoktu adamın. Yol kenarına çöküp avuç açsa, gelip geçen on kişiden dokuzu sadaka bile verirdi. Fakat işin inceliği de burada ya... Amaç kimsenin dikkatini çekmeden dümenini çevirmek değil mi?

Sigarasını bitiren adam orta parmağıyla baş parmağı arasında tuttuğu izmariti bir fiskeyle fırlattı kaldırımın kenarına.

— «Hah» diye geçirdi içinden. «İşte çok önemli bir delil!»

Böyle bir durumda nasıl davranacağını çok iyi biliyordu ama hocalarının meslekî öğretileri çınlıyordu kulaklarında. «Kuşku, birini suçlamak için yeterli bir kanıt değildir» diyorlardı.

Yerden göğe haklıydı bunu söyleyenler. İşte şimdi, şu izmariti avına çaktırmadan alabilirse, sorunu yarı yarıya çözmüş sayılacaktı. Hiç kuşkusuz o izmaritte dudak izi vardı, parmak izi vardı, en önemlisi sigaranın markası vardı. Yoksa kuşkulandın mı? Kes adamın yolunu, çek karakola, üstünü ara, ifadesini al, efendi efendi konuştu, ne âlâ. Konuşmadı mı, yatır falakaya, ayılta bayılta bas sopayı! Taa ki malı nerden bulduğunu, nerde sakladığını, kimlerin aracılığıyla nereye sevkettiğini söyletene dek! Ama o polislik çok eskilerde kaldı. Şimdi polisi polis yapan, akılla tekniği birlikte kullanarak, kimseye insanlık dışı baskılar yapmadan kanıtları toplayıp, sanığı suçüstü bastırmaktır.

— «Öf be... Amma da durdu yahu!...»

Bakışlarını kaldırımın dibinde tüten izmaritle, yol kenarında dikilen avından ayırmadan birkaç adım ötedeki tütüncüye sokuldu. Evet, hiç kimseyi suçlamadan önce çevredeki dükkânları kontrol etmede yarar vardı. Kimbilir, az önce tüttürdüğü filtreli Samsun'u buradaki satıcıların birinden de uydurmuş olabilirdi adam. Suç olduğunu, yok olduğunu bilmeden... Memleket sevgisinden yoksun sütü bozuğun biri kurulu düzeni yıkmak için el altından da

satabilir gizlice dükkânına yığdığı Tekel sigaralarını.

Sordu, yoktu. Filtrelisi de, filtresizi de yoktu yerli sigaraların.

— Sert sigaradan hoşlanırsanız Çin sigarası vereyim, dedi satıcı.

Onluğu bastırıp, Torch marka bir Çin sigarası aldı. Paketi açıp tüttürdü hemen. İzlediği adam vızır vızır işleyen taşıtların arasına dalmış, karşı kaldırıma geçiyordu. Az önce attığı izmariti beyaz mendiliyle tutarak düştü peşine. İşte, orada... Kapalı durakta başka bir adamla buluşmuş, koyu bir sohbete dalmıştı. Her ikisinin de zaman zaman kendilerine gelip çevreyi kuşkuyla süzdüklerine bakılırsa, garanti iş üzerineydi konuşmaları. Aklına âmirlerinden birinin sözleri geldi. «Kuru kuru takip, soruşturmaya bir şey katmaz» demişti. «Bir olaya açıklık azandırmak için saat saat, dakika dakika rapor tutmak zorunludur.»

— «Kalem... Kalem...»

Aksilik işte. Belki de ilk büyük işe çıkmanın sonsuz heyecanı... İyi kötü bir kâğıt vardı da, kalem almayı unutmuştu. Neyse ki seyyar köftecinin karşısındaki ışportada her bir şey vardı. Avlarını gözden kaçırmamaya çalışarak sokuldu yanına. Bir tükenmez istedi.

— Nasıl bir şey olsun âbi?

Yahu sorulur mu?

— Tükenmez işte, dedi. O bildiklerimizden...

Tezgâhın altına eğilip bir kutuyla doğrulan satıcı:

— Anlamadın âbicim, dedi. Yâni kaç pozluk olsun diyorum?

— Kaçlık olursa olsun.

Satıcı kalemi uzattı, o elindeki on lirayı.

— İkibuçuk daha âbicim, dedi satıcı. Malûm ya bu kalemler taa Danimarka'dan kaçak geliyor.

Görünüşüne bakmadı bile. Raporunun ilk notunu kondurmak için kâğıdın üzerinde gezdirdi, aaa! Yazmıyordu kalem!

— Yanlış kullanıyorsun âbicim, diyerek kaleme uzandı satıcı. Bu meretin orası değil, bu tarafı iş görür. Bak... Şöyle şu üst camı güneşe doğru tutacaksın, gözünü kalemin başındaki büyüteçli deliğe koyacaksın, parmaklarınla da şöyle çevirdin mi neşeni bulacaksın!

Söylenene uydu ki, ohooo... Bir seks filmi tümüyle kalemin içine oturtulmuştu sanki! Yazmaya yarayanını sordu, bulunmazmış ışpartalarda.

— «Neyse, biz olayın kahramanlarını izlemeye devam edelim, raporunu sonra da hazırlasak olur.»

Otobüs bekleyenlerin arasına karışarak diplerine kadar sokuldu. İkinci adamın, bakışlarından başka insanda kuşku uyandıran bir tarafı yoktu. Temiz giyimi, güvenli duruşuyla Ortak Pazar'ın İstanbul şubesiydi sanki. Başındaki şapka İtalyan, sırtındaki palto Fransız, boynundaki kravat İngiliz, ağzındaki sigara Amerikan. Pabucuyla gömleği de yerli değildi ama milliyetlerini çıkaramadı. Çak çak yakıp durduğu elindeki çakmağı karşısındakine göstererek:

— Birkaç güne kalmaz, mal gelir, diyordu. Bu çakmaklara doyuracağım piyasayı. Ne var ki, artık yurda dışardan mal sokmak son derece güçleşti. Burnunun dibindeki bir ülkeden aldığın malı, bir kaç kıtayı dolaştırdıktan sonra içeri sokabiliyorsun ancak. Bu da otomatikman kârını üçte bire düşürüyor.

Diğeri izlendiğinden habersiz, avutucu sözler mırıldanıyordu karşısındakine.

— Milyon, diyordu diğeri. Parti, diyordu. Mal, diyordu. Yılda bir kaç kez yurt dışına çıkmak yordu beni, diyordu.

Neden sonra akıl etti de sordu karşısındakine:

— Görüşmeyeli sen nasılsın, neler yapıyorsun bakalım?

— Bildiğin gibi... İki aydır Numan beyi görmeye çalışıyorum. Fabrikalarının birinden bir iş koparabilmek için... Atlatıyorlar mı, ne?

— Zor iş be!

— Zor ama işsiz dolaşmaktan daha iyidir gene.

Tamam canım, mesleğinin tüm inceliklerini bilen bir memur stajyer de olsa, bu adamdan kuşkulanmadıktan sonra dünyada kimsecikleri kuşkulanamazdı! Hem aylardır işsiz olduğunu söylüyor, hem yaşayacak gücü kendinde bulabiliyor. Hem durumuna başkalarını acındırmaya çalışıyor, hem hiçbir yerde bulunması mümkün olmayan filtreli Samsun'u ulu orta tüttüre tüttüre dolaşıyor.

Zengin görünüşlü olanı arkadaşının elini sıktı, gitti. Diğeri, ardından bir şey söyleyecek oldu, söyleyemedi. Yüzü kıpkırmızı, yürümekle durmak arasında bir kararsızlık geçir-

— Birçok işyerinin defterlerine el kondu. —

di. Sonra yaslandı kapalı durağın yanındaki elektrik direğine. Birilerini bekliyor olmalıydı. Elleriyle ceplerini aradı, bulamadı aradığını. Utanç dolu gözlerle, duraktaki yüzlere baktı bir bir. Bakışları, genç stajyerin bakışlarıyla karşılaşınca aydınlandı yüzü. Yanına sokuldu:

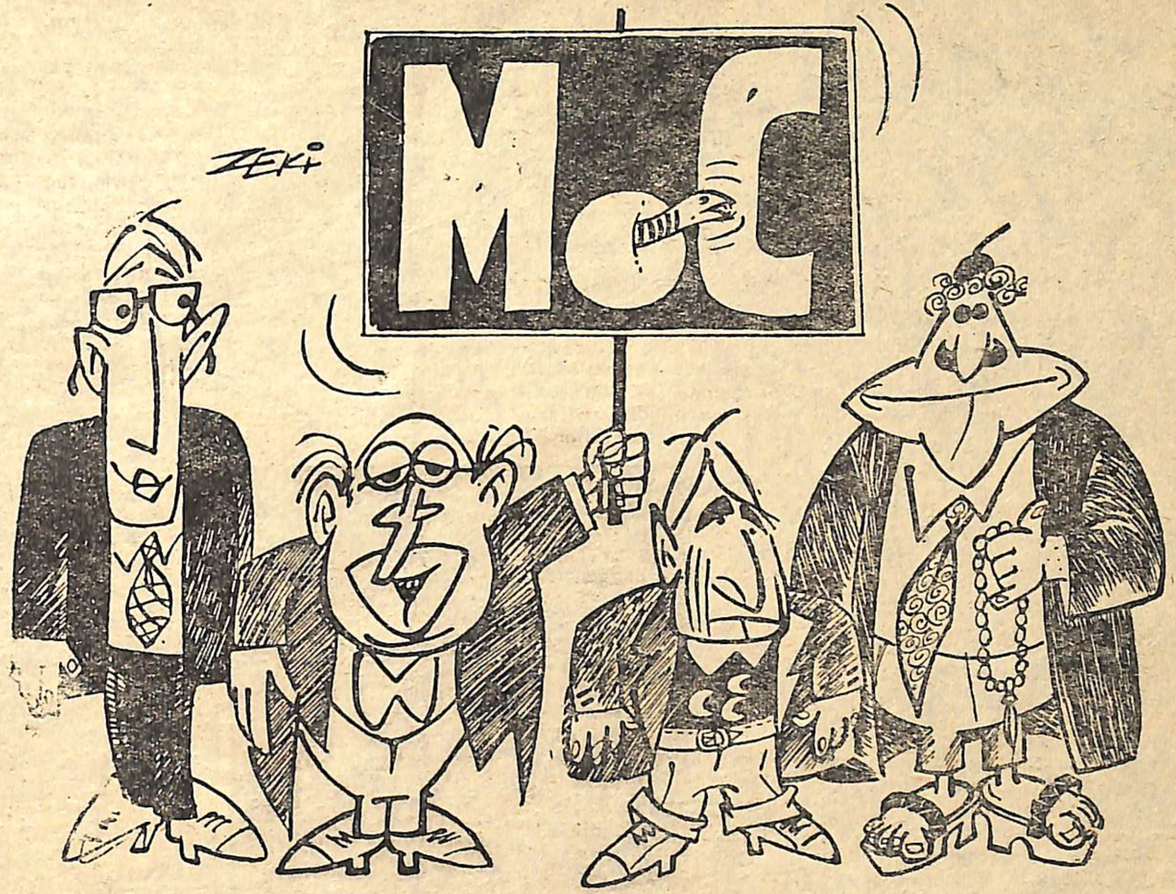
— Affedersiniz, diye mırıldandı. Bir sigara verebilir misiniz?

İşler karmakarışık olmuştu şimdi. Demek içecek sigarası bile yoktu izlediği bu adamın. Az önce tüttürdüğü Samsun'u da kimbilir kimlerden istemişti. O halde?... İz sürümüne yeniden başlaması gerekecekti. Çıkardı cebindeki Çin sigarasını, adam titreyen parmaklarıyla çekti bir tane. Boşa öldürdüğü saatlerin etkisiyle, yeniden sinemaya doğru yürüdü.

— Bir taş yirmibeş âbicim. Kent var, Pal Mal var, Astor var, diyerek çevresinde cirit atan tombalacıların arasından bir öfkeyle geçti.

Kent, Pal Mal, Marlboro ve daha başkaları her yerde vardı. Çakmağın kaçağı, kalemin kaçağı, kullandığımız her şeyin kaçağı her köşebaşında vardı. O, olmayanı arıyordu. Yerli üretilip, piyasaya çıkmayan sigaraları... Cebindeki beyaz mendilin arasında duran en değerli kanıtı okşadı. Eninde sonunda bu sigarayı içeni de, ikram edeni de, istif edeni de bulacağından emin, burun kanatlarını aça kapaya, havadaki sigara dumanlarını koklaya koklaya kalabalığa karışıp, sinema önündeki eski yerini aldı.

Vedat SAYGEL

İçine kurt düşen cephe!

DALLI BUDAKLI

Nice isimler vardır, bizde dallı, budaklı...
Sofraları her zaman, yağlı, ballı, kaymaklı...
Herkesten fazla elbet, efendilerin aklı

Onlar bilir. gümrüğü, ihracatı, ithalı
Ne zaman sürmek gerek, ne zaman stok, malı...

Türlü çeşit kazanç var; hem kolay, hem de hızlı...
Su gibi gelir para, o sayar tatlı tatlı
Bir yılda dimdik olur, apartman yedi katlı

Nasıl dönüyor bilmem, işler böyle dolaplı,
Biz de seyrinden olduk, boynu bükük zavallı...

Okus-pokus yaparak, giydirdiler külâhı,
Vergi iadesinden çektiler ilk perdahı
Kime karşı kurdular cephe edebiyatı?...

Ağızları dopdolu, hikâyeli, mavallı
Kimler kaldı geride, boynu bükük zavallı?...

Böyle ilerlemişken vurgunculuk sanatı,
Kazıkların ucuna taktı tüccar fiyatı
Özel teşebbüsçünün altında devlet atı

At gidince altından kalır mı saltanatı?
Daha çok bekler bunu, boynu bükük zavallı...

Mersedesle tur atar, küçük beyimiz, haklı...
Fülörtüne sözü var, aşktan olmuş kanatlı...
Babasının çocuğu; metresli, hem nikâhlı

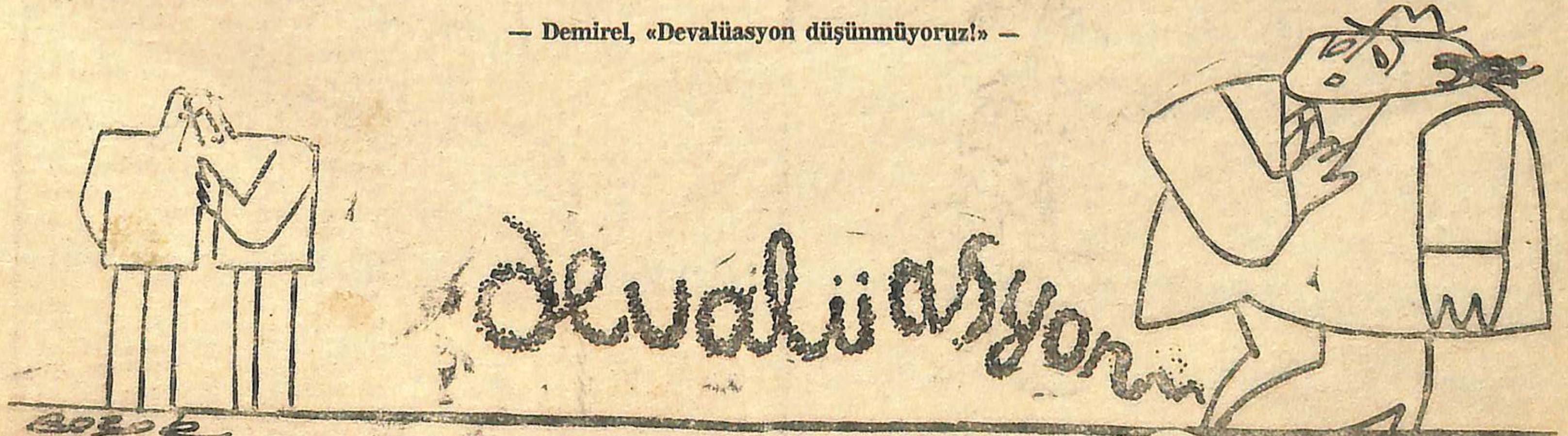
Yaşamını sürdürür, birkaç yoldan, çatallı
Bu yaşamdan ne anlar, boynu bükük zavallı?...

Gerekli değil midir, komisyoncu, aracı?...
Ne çıkar yesler de, fedailer haracı?...
Orta yerde dönmeli, farfaracı, reklâmcı

Yeter ki Avrupa'dan gelsin Hanımın şalı,
Bu zevki tatmayanlar, boynu bükük zavallı...

Fikret YILMAZ

— Demirel, «Devalüasyon düşünmüyoruz!» —

— Ateş olmayan yerden duman çıkmaz!..

di. Sonra yaslandı kapalı durağın yanındaki elektrik direğine. Birilerini bekliyor olmalıydı. Elleriyle ceplerini aradı, bulamadı aradığını. Utanç dolu gözlerle, duraktaki yüzlere baktı bir bir. Bakışları, genç stajyerin bakışlarıyla karşılaşınca aydınlandı yüzü. Yanına sokuldu:

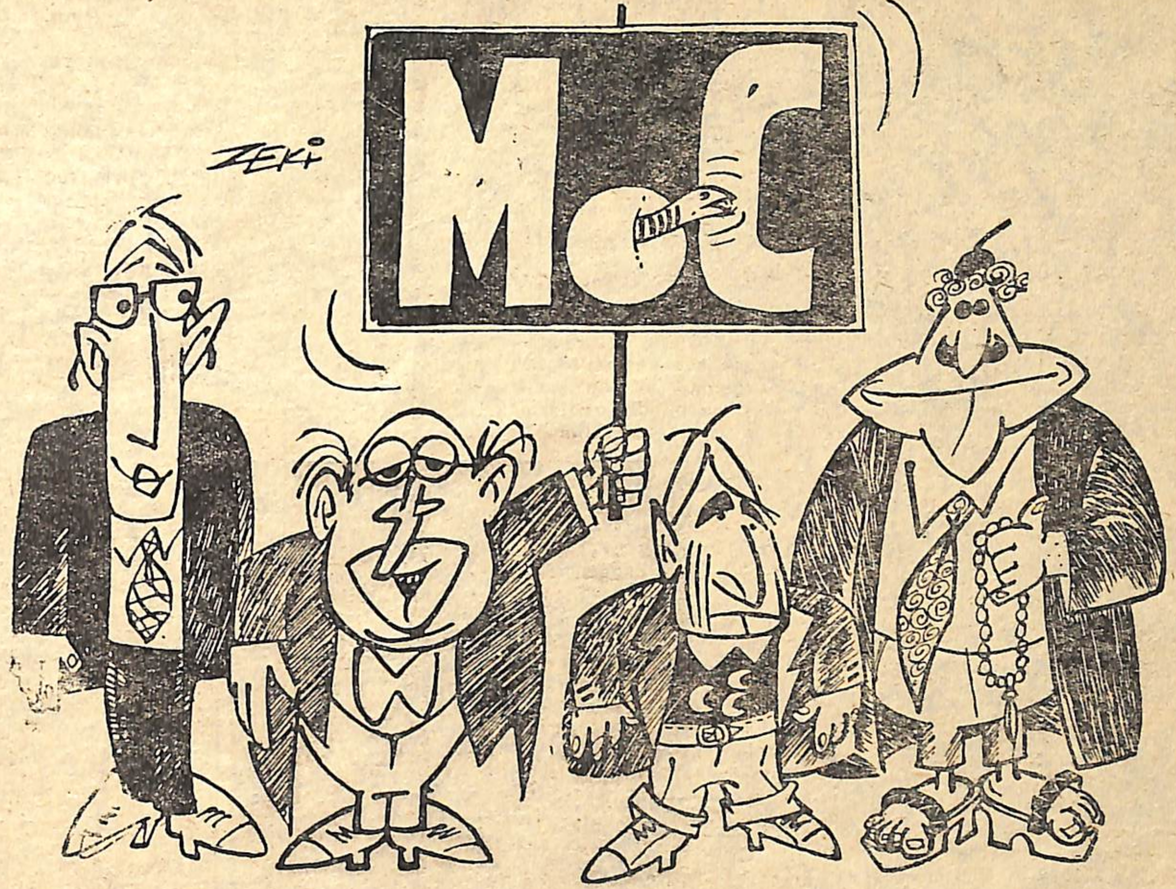
— Affedersiniz, diye mırıldandı. Bir sigara verebilir misiniz?

İşler karmakarışık olmuştu şimdi. Demek içecek sigarası bile yoktu izlediği bu adamın. Az önce tüttürdüğü Samsun'u da kimbilir kimlerden istemişti. O halde?... İz sürümüne yeniden başlaması gerekecekti. Çıkardı cebindeki Çin sigarasını, adam titreyen parmaklarıyla çekti bir tane. Boşa öldürdüğü saatlerin etkisiyle, yeniden sinemaya doğru yürüdü.

— Bir taş yirmibeş âbicim. Kent var, Pal Mal var, Astor var, diyerek çevresinde cirit atan tombalacıların arasından bir öfkeyle geçti.

Kent, Pal Mal, Marlboro ve daha başkaları her yerde vardı. Çakmağın kaçağı, kalemin kaçağı, kullandığımız her şeyin kaçağı her köşebaşında vardı. O, olmayanı arıyordu. Yerli üretilip, piyasaya çıkmayan sigaraları... Cebindeki beyaz mendilin arasında duran en değerli kanıtı okşadı. Eninde sonunda bu sigarayı içeni de, ikram edeni de, istif edeni de bulacağından emin, burun kanatlarını aça kapaya, havadaki sigara dumanlarını koklaya koklaya kalabalığa karışıp, sinema önündeki eski yerini aldı.

Vedat SAYGEL

İçine kurt düşen cephe!

DALLI BUDAKLI

Nice isimler vardır, bizde dallı, budaklı...
Sofraları her zaman, yağlı, ballı, kaymaklı...
Herkesten fazla elbet, efendilerin aklı

Onlar bilir, gümrüğü, ihracatı, ithali
Ne zaman sürmek gerek, ne zaman stok, malı...

Türlü çeşit kazanç var; hem kolay, hem de hızlı...
Su gibi gelir para, o sayar tatlı tatlı
Bir yılda dimdik olur, apartman yedi katlı

Nasıl dönüyor bilmem, işler böyle dolaplı,
Biz de seyrinden olduk, boynu bükük zavallı...

Okus - pokus yaparak, giydirdiler külâhı,
Vergi iadesinden çektiler ilk perdahı
Kime karşı kurdular cephe edebiyatı?...

Ağızları dopdolu, hikâyeli, mavallı
Kimler kaldı geride, boynu bükük zavallı?...

Böyle ilerlemişken vurgunculuk sanatı,
Kazıkların ucuna taktı tüccar fiyatı
Özel teşebbüsçünün altında devlet atı

At gidince altından kalır mı saltanatı?
Daha çok bekler bunu, boynu bükük zavallı...

Mersedesle tur atar, küçük beyimiz, haklı...
Fülörtüne sözü var, aşktan olmuş kanatlı...
Babasının çocuğu; metresli, hem nikâhlı

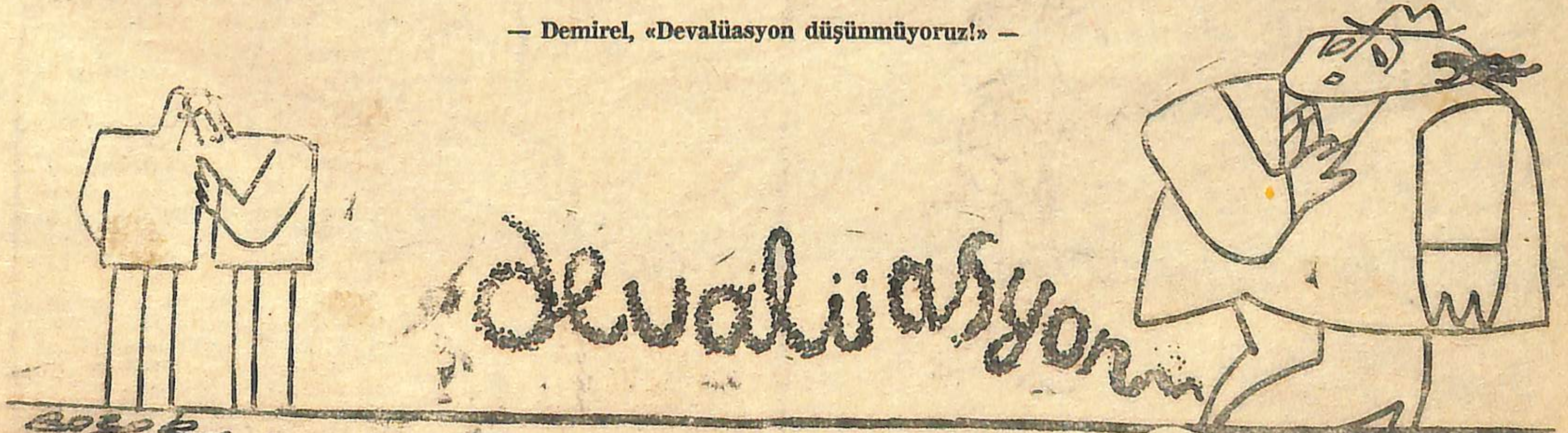
Yaşamını sürdürür, birkaç yoldan, çatallı
Bu yaşamdan ne anlar, boynu bükük zavallı?...

Gerekli değil midir, komisyoncu, aracı?...
Ne çıkar yesler de, fedailer haracı?...
Orta yerde dönmeli, farfaracı, reklâmcı

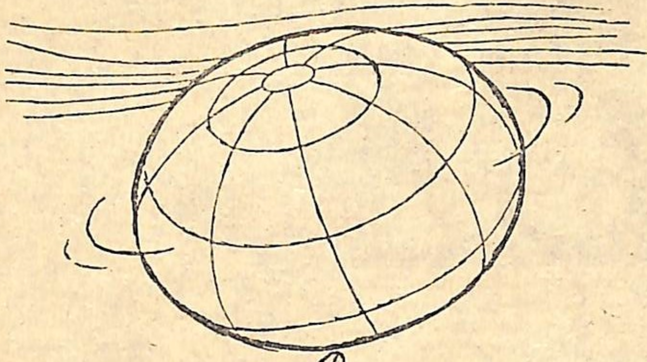
Yeter ki Avrupa'dan gelsin Hanımın şalı,
Bu zevki tatmayanlar, boynu bükük zavallı...

Fikret YILMAZ

— Demirel, «Devalüasyon düşünmüyoruz!» —

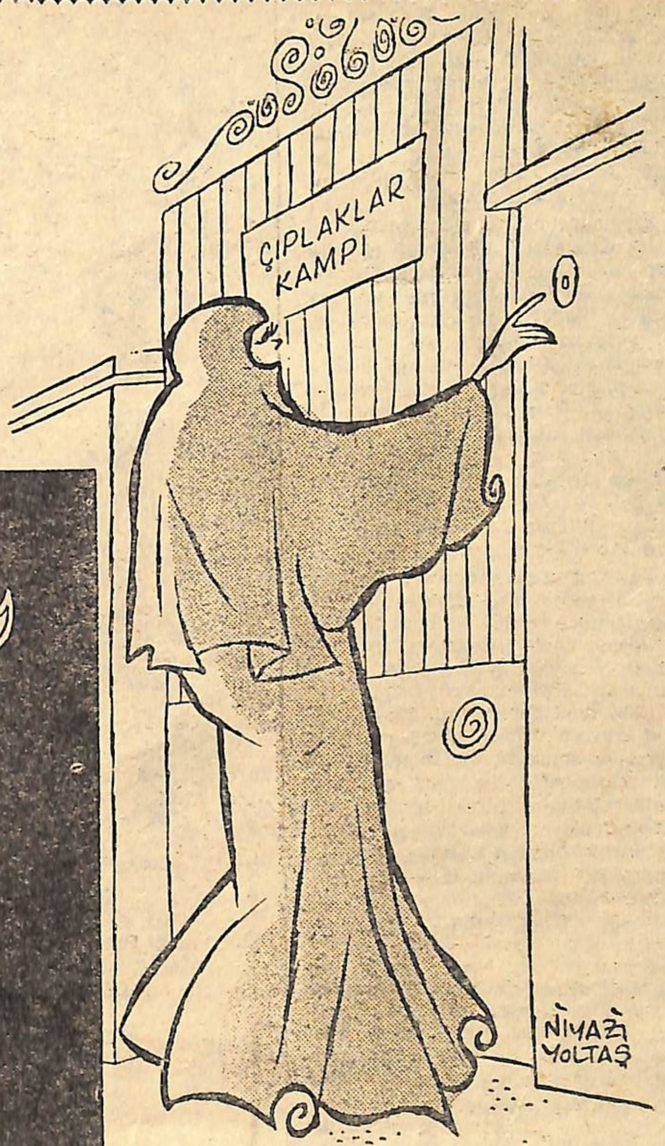

— Ateş olmayan yerden duman çıkmaz!..

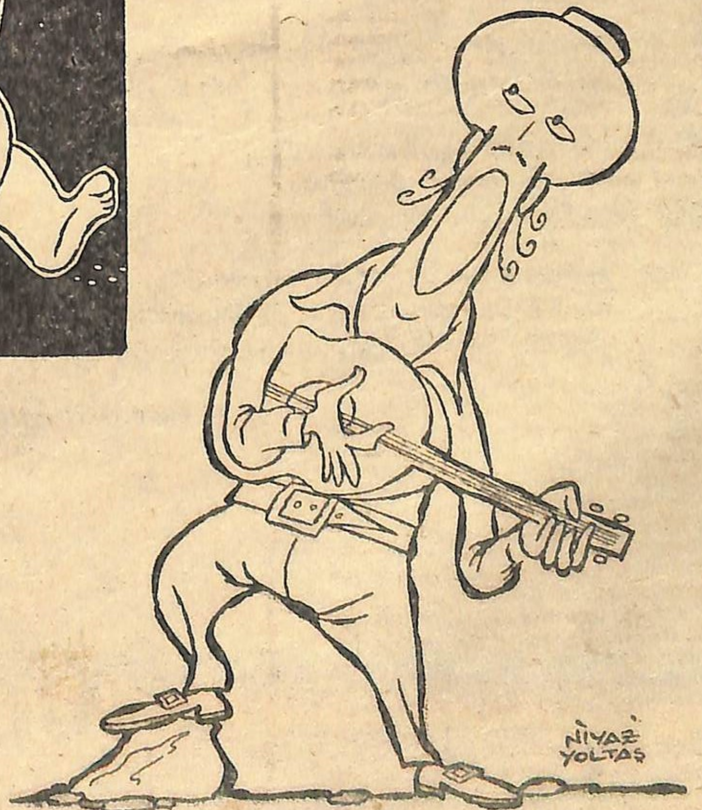

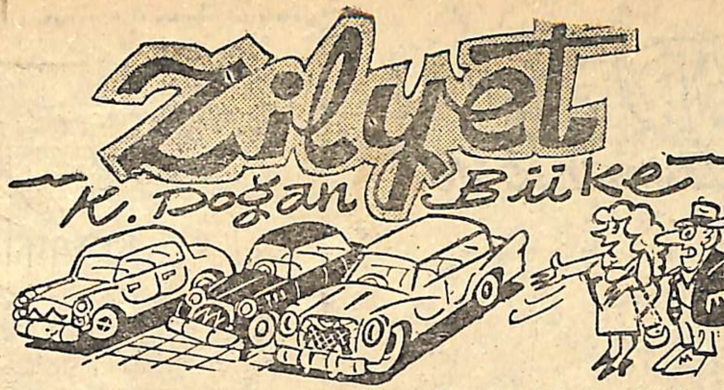

MODA
NİYAZİ YOLTAŞ

NİYAZİ YOLTAŞ

ÇIPLAKLAR KAMPI
NİYAZİ YOLTAŞ

NİYAZİ YOLTAŞ

NİYAZİ YOLTAŞ

BELLİ bir yaştan sonra insan çocuklarının maskarası oluyor. Evlen, karıya maskara ol, arkasından çocuklar yetişip büyüsün, bu defa onların maskarası ol... Nerede o dediği dedik, sözü buyruk eski aile reisleri? Şimdiki ailelerde, ailenin reisinin kim olduğu belli değil. Bilinen bir şey varsa, o da kararların evin hanımı ile çocukları tarafından alınmakta oluşudur. Alınmış olan karar, nezaketen babaya iletilir, onayına sunulur. Veto hakkı tanınmamıştır. «Münasiptir» demeye mecbursun. Alınmış kararı onaylamazsan, evinde «mırnav» diye dolaşan Sarman kadar şahsiyeti maneviyen olmaz.

Efendim, herkes altına bir otomobil almış, arabası olmayanı adam yerine saymıyorlarmış, çocukların bütün arkadaşlarının kendilerinin veya ailelerinin otomobili varmış. Bizim otomobilimiz olmadığı için çocuklara bir aşağılık kompleksi gelmiş, mutlaka bir peşinat uydurup yerli bir araba almalıymışız. Hem, taksitleri bize yük olmazmış. Ortaokul talebeleri Oto Eğitim Alanında saati yetmişbeş liraya araba kiralıyorlarmış, bizim oğlan, arabayı günde bir saatliğine onlara verir, taksitini kendiliğinden çıkarırmış. Peşinatı da fazla değilmiş: Onbeşbin lira... Bu devirde onbeşbin liranın ne kıymeti varmış. Şimdi, kapıcıların bile otomobili varmış. Bir iki dosttan bu peşinatı borç alabilirmişim.

Bu sözler, günlük yaşamımızın bir parçası oldu. Hanımla çocukları atlatmak, araba işini unutturmak mümkün değil. Evde rahat ve huzur kalmadı. Eski defterleri karıştırdık, sardık sarmaladık, onbeşbin lirayı hazırladım. Bir arabaya atlayıp, bayilerden birine gittik. Gerçekten onbeşbin lira peşinle satış yapıyorlarmış. Ayda ikibin lira taksitle ödemek mümkünmüş. İş arabanın rengini kararlaştırmaya dayandı. Oto Park yerine çıktık, ben «mavi» yi beğeniyorum, «Şu mavi» yi alalım diyorum. Hanım, «Bey, o petrol mavisi» diyor. «Beyazı alalım» diyorum, yine hanım «O beyaz değil, fildişi rengi» diyor. Bende renk körlüğü yok. Fakat, ilkokulda altılı bir kutu kalemim vardı. Ortaokula gittim, kalem kutusu onikilik oldu. Bir mavi, bir de açık mavi, bir kahverengi, bir de açık kahverengi. Her bir rengin, çeşitli tonlu, acayip isimli türlerini öğrenemedim gitti.

Krem renginde karar kıldık. Mülkiyeti muhafaza kaydı ile satış işlemine başlanıldı, bonolar imzalandı, ertesi gün notere gidip mukaveleyi yapmaya karar verildi. Arabayı hemen alacağız sanıyordum. Şirketin prensiplerine göre «Mülkiyeti Muhafaza Mukalesi» yapılmadan araba teslim edilmezmiş, o saatten sonra da noter kapalı olurmuş. Hem, Oto Alım Vergisi ödenmeden noter işlem yapmazmış. Oto Alım Vergisi beşbın lira imiş. Hazırladığım onbeşbin lirayı vermiştim. Bonoların binde beş damga pulu varmış, onları da cebimden vermiştim. Bu beşbin lira hesapta yoktu. Artık, dönüşü olmayan bir yola girmiştik. Vergi için cayamazdık. Ertesi gün, namerde muhtaç olmamak için bir kenara koyduğum parayı alıp satıcı firmaya giderek arabayı aldık. Arabayı hanıma aldık, ben kefil oldum. Şirketin prensibi öyleymiş, kefilsiz satış yapmazmış. Araba benim adıma olsa, hanımın kefilliği geçersizmiş, çünkü çalışmıyormuş.

Araba, taksidini zaten kendisi çıkartacak, büyük oğlan, günde bir saat kiraya verecek.

Noter masrafı da hayli tuttu.

Arabayı büyük oğlum kullanacak, henüz ehliyeti yok, fakat ehliyet almak çok kolaymış. Trafikte tanıdıkları varmış. Ehliyeti almak iki ayı buldu. Ehliyet için de hayli masraflarımız oldu, komisyondakiler yabancı olmadığı için, bu iş ziyafetle bitti, yoksa, hayli paramız gidermiş. Rüşvet sözünü ben hiç sevmem, pis bayağı bir deyim. Ceza Kanununda bile yeri var. Fakat «ziyafet» ne kadar kibar bir deyim? Ayrıca, bizim milletin misafirperverlik vasfını da simgeliyor. İşini bitirmek için rüşvet verme, bir ziyafet çek... Neden büyük şehirlerimizde iki üç işyerinden biri lokanta? İşi görülen vatandaşın ilgili kişilere ziyafet çekmesi için... İkramın ölçüsü olmaz. Evde bir ziyafet versen, misafir, umduğunu değil, bulduğunu yiyecek. Lokanta öyle mi? Herşey var, umduğun, umduğundan daha iyisi... Ben bu tür ziyafetlerde, lâhmacunla viski içen çok adam görmüşümdür.

«Baba, arabaya karter muhafazası lâzım», «Baba, otomobile nikelâj lâzım» diyen oğlanın ihtiyaç listesi bitmez oldu.

Bir gün, dairede çalışırken telefon çaldı, arayan oğlummuş. Ağlamaklı bir sesle, «Baba, ben falanca yerdeyim, hemen bir taşıta atla gel, arabada seni bekliyoruz» dedi. Yüreğim ağzıma geldi, «Mutlaka oğlan bir kaza yaptı» endişesi ile verdiği adrese gittim. Arabanın başında eli çantalı bir adam, bir polis memuru ve de bu tür olayların bedava seyircileri... Arabaya baktım, sağlam, bir çarpışma emaresi yok, rahatladım. Oğlum durumu kısaca anlattı:

Arabayı, bir arkadaşına vermiş, arabayı arkadaşı kullanıyormuş, oğlum da ön tarafta oturuyormuş. Arabayı verdiği arkadaşının eski bir lira ile masrafları... İcra memuru gelmiş, arabayı durdurmuş ve bu borç sebebiyle arabaya haciz koymuş, bir garaja çekecekmiş. Beni bunun için çağırtmış. Olayı öğrenince rahatladım, boş yere çağırdığı için oğluma söylendim. Eli çantalı icra memuruna: «Bu araba eşimindir, ruhsatnamesini tetkik edin, sözümün doğruluğunu göreceksiniz. Arabayı kullanan oğlumun arkadaşıdır, bu araba ile hiçbir alâkası yoktur» diye durumu açıkladım. İcra memuru, bu sözlerimi sükûnetle dinledi, cebinden çıkardığı kalemi bana uzattı, «Buyrun şu kalemi alın...» dedi. Bu da nereden çıktı? Evet, bankalar, şirketler, ticarethaneler, reklâm için anahtarlık, kalem falan verirler, ama, daha icra memurlarının böyle kalem dağıttığını duymamıştım. Tereddütle kalemi aldım. İcra memuru, «Kalem sizin oldu beyefendi» dedi. Baktım, reklâm belirtisi olmayan, firmanın adı yazılmamış bir kalem... Memura geri verdim. Memur, «Beyefendi, otomobil de menkul bir maldır, menkul mal kimin elinde olursa onun malı sayılır, kanun zilyedi himaye eder, haciz sırasında otomobili borçlu kullandığı için mal onun sayılır, bu sebeple arabayı haczediyorum, ancak, hanımefendinin İcra Hâkimliğine istihkak dilekçesi vermek hakkı vardır, hâkim ne derse o olur, bu sebeple lûtfen zorluk çıkarmayın. Arabayı bir garaja çekeceğim. Ben devletin memuruyum, kanun bunu âmirdir» dedi. Bana, dosya No. sını, alacaklıyı, borçluyu belirten bir not verdi, arabaya binip garaja götürdü. Dünya başıma yıkıldı. Hemen tanıdık bir avukat arkadaşı arayıp durumu anlattım. Memurun belirttiği hukukî durumu o da teyit etti. Zilyetlik mülkiyete karine imiş, menkul mal borçlunun elinde olunca haczedilebilirmiş. Yine de gerekli müdahaleleri yapabilirmiş. Hemen yazıhanesine gittim, elindeki notları verdim. Bana bir dilekçe yazdı. Eşime imzalatıp İcra Hâkimliğine götürmemi söyledi. Vakit geçtiği için ertesi gün dilekçeyi hâkime götürdüm, eşimin getirmesini söyledi. Eşimi alıp birlikte huzura çıktık, dilekçeyi havale etti, «Onbeş liralık harç pulu yapıştırın ve Kalem'e verin» dedi. Biz, hemen arabayı alacağız sanıyorduk, meğer on gün sonra kararı alabilirmişiz. On gün bekledik. Araba bağlı... On gün sonra Kalem'e gittik, karar hazırmış. Okudum, bir şey anlamadım, bir daha okudum, yine anlamadım. Gerekli notları alıp avukat arkadaşa telefon ettim, o durumu bana açıkladı: Borç tutarını yedi gün içinde yatırır ve aynı süre içinde İstihkak Dâvası açarsak, arabayı alabilirmişiz, parayı yatırmaz ve dâva açmazsak, arabayı alamazmışız.

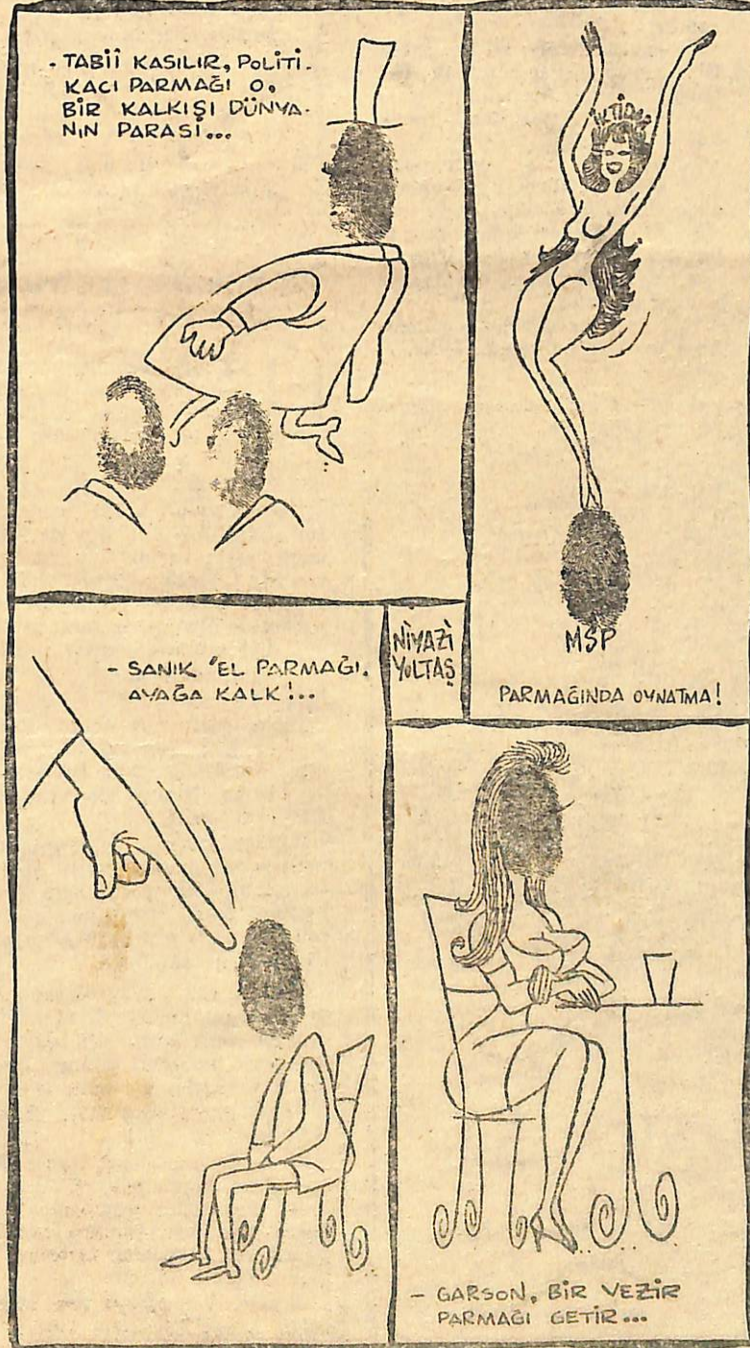
İcra Dairesine geçip, borç miktarını sordum, masraf, ücret, faiz ile birlikte 16.480.23 lirayı bulmuş.

Bu parayı bulamam, oğlumun arkadaşı kayıplara karışmış, arabadan vazgeçemem. Deli olmak işten değil. İcra memurunun tavassutu ile haczi koyduran alacaklının avukatını bulduk, müvekkili lehine ayda üçbin liralık bonolar hazırladık, karım ve ben bonoları imzaladık, icra memuru ile garaja gittik. İki günlük garap parasını ödedim, arabayı teslim aldık.

Şimdi, hem arabanın bonolarını, hem de arabayı haczettirene verdiğimiz bonoları ödüyorum. Daha doğrusu ödemeye çalışıyorum. Arabayı da günde bir saatliğine kiraya vermek işinden vazgeçtim. Bakarsın arabayı süren ondört yaşındaki ortaokul talebesinin borcu sebebiyle ve zilyetliğinden bahisle yeniden haczedivcrirler...

Benim, canım yandı, başkalarının da yanmasını istemem, onun için zilyetliği bilenlere ve bilmeyenlere duyururum. Siz, siz olun, arabanızı başkasının zilyetliğinde bulundurmayın...

K. Doğan BÜKE

Ah şu parmaklar!

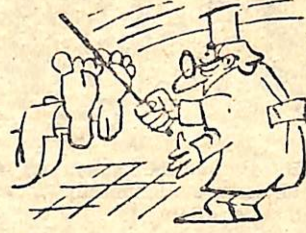
HER TELDEN

Burhan Esen

Milliyetçi Eğriltim Bakanı

açıkladı :

MEKTUPLA EĞRİLTİMİN YERİNİ «SOPA İLE DOĞRULTUM» ALACAK!

ANKARA, (İstiareye yatan muhabirimiz gördüğü rüyayı telsizle bildiriyor) — Bugün bir basın toplantısı yapan Milliyetçi Eğriltim Bakanı önümüzdeki yılda hiçbir lise öğrenimini bitiren gencin açıkta kalmayacağını, hepsinin tıpkı Lice deprem felâketzedeleri gibi yuvalarının yapılacağını söyleyerek, sözlerine şöyle devam etmiştir:

— Biliyorum, yine karşımda nane yiyecek, yüzbinlerce gence sığınacakları okulu nerede bulacaksınız diyeceksiniz. Önce şu barut çeşnisi veren havayı koklayın, sonra belleklerinizi yoklayın. Başkanımız durduk yerde kaşınmaz, kurdelâ kesmekle makas aşınmaz. Eserlerimize eserler kattık, hiç durmadan Anadolu'nun dört yanında mapusane temelleri attık.

Üniversite kadroları dolunca lebalep, yandan çeşmeli, kapısı dışardan sürmeli yer, onlara olacaktır mektep. Gardiyanların çoğu, hafız hoca. Onlara gerekli bilgileri öğretecekler bolca.

Hâlâ açıkta kalan mı var? Ne zarar! Sonum ne olacak diye düşünmesin biçare. Onlara da bulduk çare. Yine akıl dolu kafalarımıza kepçeyi daldırıyoruz, Mektupla Eğriltimi kaldırıyoruz. Sırt kaşınması bir türlü acıkmadır, dayak dediğin cennetten çıkmadır. İsteyen sebilullah bol bol yiyecek, bizlere dua edecek. Sanmayın önümüzdeki yıl, tek öğrenci okulsuz yada gıdasız kalacak. Mektupla Eğriltimin yerini Sopa ile Doğrultum alacak.

Bu yeni kararları verirken, göze aldık her riski. Onlar copları yudum yudum içerlerken gelsin bizim, içine soda katılmış viski...

* *

SEÇ SEÇ AL!

* Adamakla mal, yalamakla çanak tükenmez.

* Daktilo bozuldu, tamirciye götürdüm. Bayan daktilo hastalanınca doktora gitti.

* Bahşişi garsona değil, ikinci kişiliğimize veririz.

* Ev ev üstüne olmaz. Kat, kat üstüne konularak apartman yapılır.

* Postacı kapıyı iki kez çalar. Birincisi kapıyı açmanız, ikincisi bahşişi uçlanmanız içindir.

* Eller aya, biz kredi almak için bankaya.

* Beş kere beş... matematikçiye göre yirmibeş, garsonlara göre yüzotuzbeş eder.

* At ölür eğeri kalır, insan ölür, bir çelenklik değeri kalır.

* Aç ayı oynamaz, tok dansöz paraya doymaz.

* Köprüsüz çaydan geçilmez. Ama bardağa konulunca içilir.

Yeter!

KENDİN PİŞİR, KENDİN YE

ÖNCELERİ Uludağ'da başlamıştı. Oturuyorduk gazinoya. Önce tepeleme kömür dolu bir mangal getiriyorlardı. Sonra parçalanmış çiğ eti koyuyorlardı önümüze. Bu dalganın adı «Kendin pişir, kendin ye» idi.

Şimdi çoğaldı böyle yerler. Şehirlerarası yollarda, dağ gazinolarında aynı usul uygulanıyor.

Geçenlerde Aydın civarından geçerken böyle bir tabelâ gözümüze ilişti. Arabadaki arkadaşlar:

— Buraların eti lezzetlidir, dediler, şurada ağız tadı ile kuzu yiyelim!

Hemen orada konakladık. Mangallar geldi. Etler masamıza sıralandı. Servis bitince garson:

— Kendiniz pişirin, kendiniz yeyin, karnınız doyunca, hesabı ödeyin! dedi ve gitti.

Dizildik sıraya, etleri koduk ızgaraya. Bak hele. Mübarekler sanki kösele. Yandı pişmedi, ağızlarımıza bir gram nesne düşmedi. Çağırdık garsonu:

— Oğlum, dedik, ne olacak bu işin sonu? Bunlar et değil demir, ne çiğnenir ne yenir.

— Suçu bize yüklersiniz ne diye? Girerken levhayı okumadınız mı: Kendin pişir, kendin ye!

Tok oturmuş, aç kalkmıştık oradan. Asıl oyun başlıyordu sonradan.

— Garson! Etleri siz yiyin, borcumuz nedir, onu söyleyin?

— İki kilo süt kuzu, biberi tuzu... Yüzyirmi lira. Üç şişe de bira. Masa için yirmi papel kira. Yüzde on işletme, yüzde on garsoniye. Kürdanlara para istemez, müessesemizden hediye.

Bizim ikiyüz lira mangalda hâlâ cızırdayıp pişmeyen ızgaraya... Yâni havaya gitmişti. Biz:

— Yahu biraz insaf, bir çeyrek merhamet!... diye hamasi nutuklar çekerken, garson pişkin pişkin sırıtıyordu:

— Kendin pişir, kendin ye. Mutfaktan dur ırak. Yalnız kazık atmayı bize bırak!

EN YÜKSEK SES YILDIZI VASFİYE AĞLATIR

HEY gidi, o günler neydi? Gazino patronları peşimdeydi. Hepsi: «Bülbül ol da şakı, millet görsün neymiş şarkı...» demekte, beni ayartmak için birbirlerini yemekte...

İlk çalıştığım yerde mangır bol. Dol karabakır, dol. Duy da efkârını dağıt, şarkı başına tam tamına üçyüz kâğıt. Değil bu kadar, her öksürüğe de yüz TL. prim var. Gıcık tutsun da aksırayım, fazla prim alayım diye sahneye çıkmadan önce hile yolunu tutar, mısır püskülü yutardım.

İkinci gazinonun sahibi, Teksaslı kovboy gibi. Bir elinde mukavele, çek... Ötekinde tüfek. Sıkıysa bedava okuma. Okuma da kurşunu ye yoku yokuna...

Üçüncü patrona tutuldum, o zaman hapı yuttum. Uyuttu beni uyanamadım. Çok yakışıklıydı dayanamadım. Sanki ben soba, o da kömürdü. Aylarca bedava çalıştırdı, sömürdükçe sömürdü.

Baktım yok oluru, olacağı. Evrope'ye açtım kucağı. Uçağa bindim. Paris'te çüşşş deyip yere indim. Benden önce haberim uçmuş, Frengistanda ne kadar gazinocu varsa, beni karşılamaya koşuşmuş. Biri, içlerinde en iri:

— Aman matmazel, sesin derler çok güzel. Bırak öyle bön bön bakmayı. Fransızlar unutacaklar nerdeyse ağlamayı. Şunlara bir gazel patlat da anlasınlar hanyayı Konyayı... dedi.

— Bana bak Mösyö Bey, büyükse salon, konserime hazır olun...

— Salon, beşbin bir kişilik.

— Gerekli tedbirler alındı mı?

— Eko, dekor, sahne hepsi tamam.

— Mösyö dedim, bizim müzik, sizin nazik tıngırtınıza benzemez. O kadar gözyaşı akıtırız ki matmazel hanımlarınız makyajlarını bile tazelemez. Bizde müzik demektir yas. Bütün seyircilere dağıtmak zorundasınız birer tas.

— Ne lüzum var tasa? Fazla para sarfedersek açık verir kasa.

— Ya dinleyicilere birer tas, birer mendil verirsin, yada neler olacağını konserimde görürsün. Geçen yıl Londra'da almamışlardı tedbir. Ortalığı gözyaşı seli basınca getirmeye başlamışlardı tekbir. Bir kişi boğulduydu, salondaki görevliler de işlerinden kovulduydu. Taslara ek, cankurtaran simitleri de gerek!

Sanki ben çobanım da çalıyorum kaval. Gazinocu yüzüme bakmaktaydı aval aval.

— Bununla da iş bitmez yeğen. Mikrofonun altına benim için de koyacaksınız irisinden bir leğen. Baltayı taşa vurur muyum? Seyirci ağlar da ben durur muyum? Ah... der ağlarım, vah... der sızlarım. Gözlerim pek sulu. Mikrofonun üstünde bulunsun bir de havlu. Her şarkımdan sonra havluyu ıslatır, atarım; neşenin anasını, avradını... satarım!

Ah ne günlerdi o günler ah...

Yaşım yetmiş, daha işim bitmemiş. Hançerem de yerinde, hançerim de. Size yalan gelir, kart hovardalarım hâlâ penceremin önünde.

İBİŞ

Bir garibin Öyküsü

YAZAN-ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

Hayatta yediği darbelerle felâket bir adam haline gelen İbiş, fırsatını buldukça haksızlığa karşı çıkıyor, her yerde namı söyleniyordu

O gün şehirde zamlı tarifeden bir gün daha başlamıştı.

Bu sırada Zamo yazıhanesinde millet hayrına işler çeviriyor. Emirler veriyordu

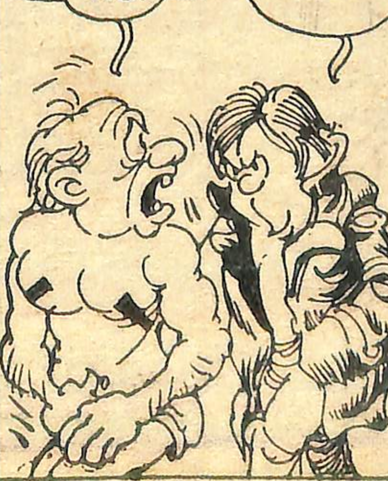

Bu sırada dışarıda

AŞK GÜZEL ŞEYDİR...

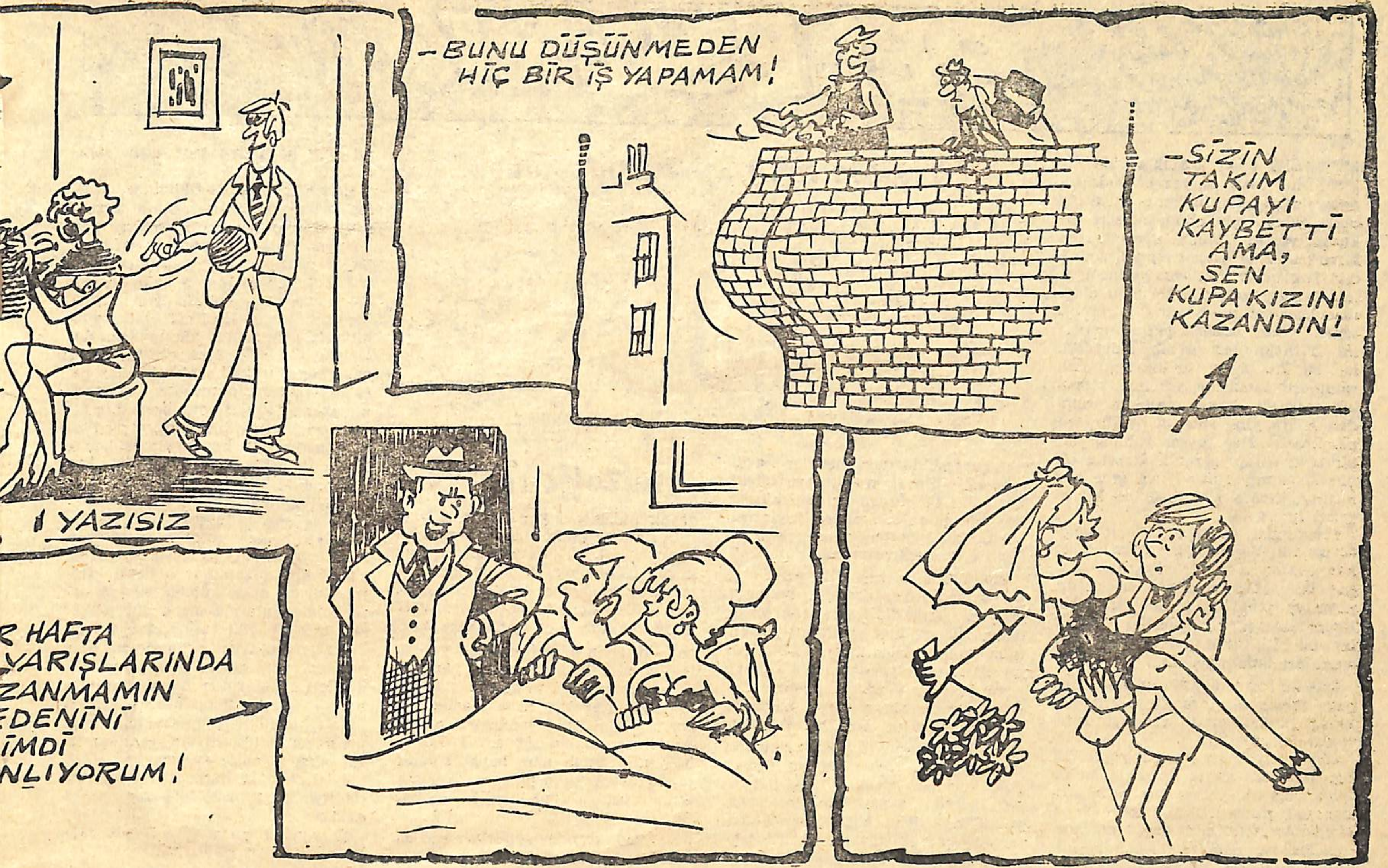
BİR KRAL KONUŞUYOR

ZEKİ

I YAZISIZ
–BUNU DÜŞÜNMEDEN HİÇ BİR İŞ YAPAMAM!
–SİZİN TAKIM KUPAYI KAYBETTİ AMA, SEN KUPA KIZINI KAZANDIN!
R HAFTA YARIŞLARINDA ZANMAMIN EDENİNİ İMDİ NLIYORUM!

NE GÖZÜME ÂŞIKTIR NE DE KAŞA KAŞIMA KRALİÇE ÂŞIKTIR BENİM TAHT-I TÂCIMA!
NE ZAMAN HASTA OLSAM, HEKİMBAŞI HASTADIR.. SANMAYIN ÇORBASI TASDA.. TAHTIMDA, TÂCIMDADIR!..
GÜLMEK GELİR İÇİMDEN, GÜLEMEM SOYTARIMA MASKARA OLMUŞUM BEN, ÇÜNKÜ TAHT-I TÂCIMA!..
RU!
GAK GAK
SI, BAKMAZ ARAP ATIMA.. MAR YAPAR TAHTIMA!..
KUŞÇU BAŞI GELİR TÜNER TAHTIMA.. BÜLBÜL YERİNE KARGA ÇIKAR BAHTIMA!
Bir Kralı dinlediniz
HOŞÇA KALIN SEVGİLİ OKURLAR!
ZEKİ

Bu sırada öteki köleler tarafından uğultu şeklinde alanı şu ses doldurmuş idi:

«Çıkar, çıkar, çıkar!»

Kölelerden biri, Hürtites'in eline bir fiyonk tutuşturmuş ve seslenmiş idi:

«Çıkar da bağla Hürtites!»

Hürtites, vezir Romemes'in alt yanına el attıkta, üzerinden atlas elbisesini çıkardı... Bir elinde de fiyongu tutuyor idi... Sonra, ipek donuna el attı... Fiyongu uzattı, işte o sırada alanda bulunan kölelerin tümünün ağzından, bir «Uuuuu» sesi yükselmiş idi... Çünkü, vezir Romemes'in fiyonk bağlanacak şeyi yok idi...

Olay, çok kısa zamanda bastırılmış, vezir Romemes'in şeyinin olmadığını gören tüm köleler katledilmiş idi. Çünkü, halk ve kölelerin, devleti yönetenlerin birer kancık olduklarını anlamaları çok korkunç olur idi...

Konu, dedemin dedesinin dedesinin dedesinden kalma kitapta böyle anlatılmakta, yanında da şöyle bir derkenar bulunmaktadır:

«İşte bu söz, daha sonra Mısır'lılardan Hitit'lere, onlardan Anadoluya yayılmış olup zamanımıza dek gelmiştir... Ardında donu olmayanlara bir teselli armağanı olup, onlara yiğitlik pâyesi, yiğit olmayanlar tarafından verilmiştir.

Muzaffer İZGÜ

— Kiracılar Derneği buraya mı taşındı?

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

Tehlikeli cereyanlar

En kısa yoldan ülkemizi kurtarmak istiyorsak ne sağa çatalım, ne sola çatalım. Ana kofrayı bulup öncelikle elektrikleri kesmeye bakalım.

Zira hangimizin düğmeye uzansa eli, İstanbul oluyor yangın yeri!

SALI :

Dönün birader

Halk arasında yaygınlaşan bir söylentiye göre, yangınların baş sorumlusu kimlermiş biliyor musunuz? Maliye Bakanlığı tarafından İstanbul'a gönderilen hesap uzmanları...

Haydi gelin de düşünmeyin bakalım!

Adamlar daha il sınırlarından girerken, Aksaray yeraltı çarşısı alev aldı!

Bahçekapı'ya geldiler, Sultanhamam'daki hanlar yandı.

Sirkeci'ye doğru yürürlerken, kentin dört bir tarafında köşkler yandı, evler yandı, banka şubeleri yandı!

Halimize acıyın da dönün birader geldiğiniz yere. Hani birkaç adım daha atarsanız vallahi şehir dönecek harabeye!

ÇARŞAMBA :

Korkumuz kendilerinden değil ki

MC'nin hazırladığı kararnamelerin Çankaya'dan onaylanmadan çevrilmesine son derece bozulan MSP'liler, hükûmet ortaklığının tehlikeye girdiğini söylerlerken, gazetecilerin bu konudaki sorularını yanıtlayan Demirel, «MSP'lilerin demeçleri, koalisyonu çatlatmaz» diyor.

Yerden göğe haklı.

Ne Erbakan'ın zehir zemberek sözleri koalisyonu çatlatır; ne Türkeş'in AP'ye yaptığı saldırılar koalisyonu çatlatır; ne Feyzioğlu'nunkiler koalisyonu çatlatır!

Onların gösterdikleri bu vurdumduymazlık, sabır taşlarını bile patlatır!

Korkumuz onlardan değil, onların dışında kalanlardan.

PERŞEMBE :

Ellerine sağlık

Fırıncılar, artan işçi kıdem tazminatlarıyla SSK primlerini ekmeğe bindirmişler.

Peki nasıl yapıyorlar bunu? Ekmeğin gramını azaltıp, fiyatını yükselterek...

1950 yılında 900 gramını 30 kuruşa yediğimiz ekmek 1975'te hem 570 frama düşmüş, hem de 250 kuruşa çıkmış!

Doğaldır. Zira o 25 yıl içinde neler neler değişmedi toplum yaşamımızda!

SSK kuruldu, işçiye birtakım sosyal haklar tanındı, işverenin yükümlülükleri arttı.

Hele bir de fırıncıysa yükümlülüğü çoğalan adam, hıncını elbet çıkaracak fakirin somunundan!

Ağlayıp gözden, dövünüp dizden olacak değil ya.

CUMA :

Olur mu canım?

Kontenjan Senatörü Prof. Sadi Irmak, «İnsan paradan, aşktan ve politikadan zamanında vazgeçmesini bilmeli» demiş.

Ne desek bilmem ki?...

İnsan sigarayı bırakır gibi bir anda vazgeçti mi politikadan, aşktan, paradan...

Her halde ardından can alıcısını gönderir Yaradan!

Bu kulum dünya ile ilişkisini kesmeye karar vermiş diye.

CUMARTESİ :

Hangimiz giyiniğiz?

Seks konusunda Amerika'nın açık pazarı olmaktan bıkan Kanadalılar, parlamento bahçesinde düzenledikleri bir striptiz gösterisiyle ulusal seks kampanyasını başlatmışlar.

Bir bahçe dolusu Kanadalı, parlamenterlerinin gözlerinin önünde çırılçıplak kalıvermiş yâni.

Haberi okuyunca şaşırdık. Çırılçıplak kalmanın adı ulusal seks sanayii ise eğer, biz çoktan stokları doldurup ihracata geçmişiz de haberimiz yokmuş meğer!

Kaçta kaçımızın karnı tok, sırtı pek ki?

PAZAR :

Kardeş misin mübarek?

Göçük altında kalan yüzlerce maden işçisinin kurtarılmasından umudunu kesen Hindistan Çalışma Bakanı, «Yapabileceğimiz tek şey, dua etmektir» demiş.

Kardeş olsaydık ancak bu kadar benzerdik birbirimize.

Umutla yaşa, sabırla ömür tüket, dua ile kazadan belâdan kurtulmaya çalış.

Bu nedenle değil mi her olay karşısında çaresiz kalış?

Vedat SAYGEL

Yangınların sorumlusu aranıyor. — Gazeteler —

NİYAZİ YOLTAŞ

İHMAL

KASIT

Elektrik kontağı!

Yozyürek destanı

Sulhi Dölek

MUTLU ÇİFTİN ÖYKÜSÜ

YOZYÜREK taşındı. Yeni evinde üç gece hiç uyku uyuyamadı. Komşuları sabaha dek kavga ediyorlardı. Dördüncü gece ses kesildi, bu kez de sessizliği yadırgadığından uyuyamadı Yozyürek. Beşinci günün akşamı kapısı vuruldu.

«Kim o?» diye sordu Yozyürek, aklı başında olan herkesin yapacağı gibi.

«Biziz,» dediler gelenler, aklı başında her ziyaretçinin diyeceği gibi.

«İyi,» dedi Yozyürek. «Ben de başkası sanmıştım.» Kapıyı açtı. Gelenleri tanımıyordu. «Siz de kimsiniz?»

«Biz senin komşularınız. Hoşgeldin demeye geldik.»

«İyi. Hoşgeldiniz»

«Ahahayy!» diye güldü kadın. «O da bize hoşgeldin diyor.»

Yozyürek, kadının elindeki kapaklı tencereyi aldı, konuklarına yer gösterdi. Kadın da, erkek de altmış yaşında falan gösteriyordu.

«Kusura bakma oğlum,» dedi adam. «Sana bir şey getiremedim.»

Yozyürek şaşırdı. «Tencere getirdiniz ya işte!»

«Tencereyi ben getirmedim. Bu karı getirdi»

«Siz bu karının kocası değil misiniz?»

«Öyle sayılır,» diye açıkladı adam. «Ama keselerimiz ayrıdır.»

«Öyledir,» dedi kadın. «Bu mendebur cimri yirmi yıldır beş kuruş getirmemiştir eve.»

Yozyürek ne diyeceğini bilemedi. Ötekiler de sustular. Sessizliği bozmak için sordu Yozyürek:

«Ne var tencerede?»

«Köpek pisliği var,» dedi adam.

«Ne düşünceli bir hediye,» dedi Yozyürek.

«Sen bakma ona,» diye atıldı yaşlı kadın. «Hasetliğinden böyle diyor.»

Yaşlı adam karısıyla ilk kez uyuştu:

«Doğru. Hiçbir şey yok aslında. Tencere boş. Boş elle gelmektense boş tencereyle gelmek daha doğru diye düşündü. Giderken de alıp götürecek.»

«Hiç zahmet etmeseydiniz...»

«Zahmetin sözü mü olurmuş oğlum?» dedi kadın.

«Sigaran var mı oğlum?» diye sordu adam.

Yozyürek sağı solu araştırdı, bir yerlerden bulup getirdi. Kadın her şeye sinirlenir gibiydi:

«Verme oğlum buna sigara falan, verme! İçmesini bilse neyse... Bilmez. İçine bile çekmez. Varsa yoksa paf puf savurmak. Şöyle yolu yordamıyla içse, içine çekip ölseydi gam yemezdim.»

Bir de kendisi aldı. Sömürür gibi içmeye koyuldu.

«Televizyonun yok mu senin oğlum?»

«Yok,» dedi Yozyürek.

«Üstelik de bekârsın...»

«Evet.»

«Televizyonun yok. Karın da yok. Doğrusu zor.»

İkisi arasındaki ilişkiye akıl erdiremedi Yozyürek. Televizyonlarıyla yatanlar da mı vardı?

«Taksitle maksitle bir televizyon uydur sen,» dedi adam. «Şimdi surlarda yaşayanların bile televizyonu var.»

«Bakma sen ona,» dedi karısı. «Televizyonu boşver de, taksitle maksitle evlenmeye bak. Kadınsız ev olmaz. Kadın evin direğidir. Kötü bir kadınla oturmak bile kadınsız oturmaktan iyidir.»

«İnanma,» dedi adam. «Değildir. Ben kendimden bilirim.»

Kadının tepesi büsbütün attı. «Kötü kadın senin anandır!» diye bağırdı. «Beğenmiyorsan git. Seni zorla tutan yok. Zaten varlığınla yokluğun bir.» Yozyürek'e döndü. «Bak kardeşim, senin başını ağrıtmak istemem ama...»

«Ağrıtma öyleyse,» demeyi düşündü Yozyürek, kadından çekindiği için sustu.

«Bu herif bütün gün kahvede oturur, kumar oynar. Evde yemek yemez, evde oturmaz, evde hiçbir şey yapmaz. Sadece uyur. Aydan aya bana otel parası gibi birkaç yüz lira verir. Bunun dışında hiçbir şeye karışmaz. Erkekliği de yoktur.»

Adam, kıçına cart diye bir şiş saplanmış gibi fırladı yerinden:

«Boğarım ben senin gibi karıyı!»

«Burada olmaz,» dedi Yozyürek, adamın önünü keserek.

Kadın cüretlenip sürdürdü sözünü. «Saçımı yıllardır süpürge ettim. İki çocuğumuzu da ben büyüttüm. Bulaşıkçılık mı yapmadım, sokaklardan şişe mi toplamadım, vapurlarda lüksor mu satmadım...»

«Lüksor da ne?» diye sordu Yozyürek. Aslında umurunda bile değildi ama, ilgilenmiş görünmek için...

Öfkesini Yozyürek'e çevirdi kadın. «Ebenin şeyi! Ses etme de dinle işte. Lüksor tarakları var ya, onlardan sattım. Nazar boncuğu da sattım.»

«Keşke satmayıp kendine saklasaydın,» dedi adam. «Bu yüzden göze geldin. Eskiden melek gibiydin.»

Kadın duymamış göründü bunları. «Bir kış, hiç unutmam... Çocuklar küçüktü daha... Dışarıda tipi, fırtına... Evde ne yiyecek bir lokma, ne de yakacak bir odun vardı» Burnuyla kocasını gösterdi. «Yâni bundan başka.»

Adam işkillendi. «Benden başka ne?»

«Odun.»

«Terbiyeden yoksun kadın!»

«Çocuklar aç, üşümüş, ağlaşırlar. Ortalığı topluyordum. Dolabın üstünden patır kütür bir şeyler döküldü. Baktım... Zeytinler mi ararsın, dizi dizi sucuklar mı, kaşar peyniri mi, francala mı... Meğer oraya istiflemiş, bizden gizli tıkınırmış. Koca değil, akrep!»

«Ben sana eve gidince gösteririm,» diye tısladı adam dişlerinin arasından.

«Sahi,» dedi Yozyürek. «İyi aklıma getirdiniz. Siz ne zaman gideceksiniz eve?»

Kadın bunu da duymadı. «Başka bir gün, gene kış... En son iki iskemle yaktım, yakacak bir şey kalmadı. Kısmet işte, ayağım kilimin kenarına takıldı. Baktım: Yirmibeş lira. O zamanın parasıyla yirmibeş lira az değil. Gidip ikibuçuk çeki odun aldım. Odunları evin içine her yana doldurdum. Yatakların altına, raflara, dolaplara... Geldi bu, parasını bulamayınca küplere bindi. Paranı meyhanede yemedim, dedim. Paran burada, evin içinde. Bir bölümü sobada gürül gürül yanıyor. Çocuklar ısındı, keyifleri yerinde... Sobanın yanına oturmak istedi bu. Ona bile izin vermedim. Müstahak değil mi?»

«Yılan karı,» dedi adam. «Yıllardır koynumda yılan beslemişim.»

«Yalan!» dedi kadın. «İki kez yalan. Ne beni beslediğin, ne de koynuna aldığın var yıllardır.»

«Özel işlerinize pek girmeseniz,» diye yalvardı Yozyürek.

«Hakkı var,» dedi kadın. «Çocuğun da başını ağrıttık. Hep senin yüzünden.»

«Sen sık biraz dişini,» diye söylendi adam. «Hepsini fitil fitil burnundan getirmezsem...»

«Anladığım kadarıyla siz birbirinize pek iyi anlaşamıyorsunuz,» diye görüşünü belirtti Yozyürek. «Aranızda bazı küçük geçimsizlikler var.»

«Küçük mü?» diye kükredi adam. «Dağlar daha küçüktür.»

«Neden bunları düzeltme yoluna gitmiyorsunuz?»

«Denemedik mi sanıyorsun? Yıllardır uğraşıyoruz. Olmuyor işte.»

«Öyleyse birbirinize daha fazla acı çektirmeyin. Ya olduğunuz gibi kabul edin birbirinizi, yada ayrılın gitsin.»

«Sen bizim işimize burnunu sokma. Hem evlilik kutsaldır. Öyle zırt diye ayrılınır mı?»

Yozyürek kendisinden utandı.

«Her neyse,» dedi kadın. «Bırakalım şimdi bunları. Sen bekârsın, öyle mi?»

«Evet. Bu konuyu son konuştuğumuzdan beri medeni durumumda hiçbir değişme olmadı.»

«Evlendirelim seni oğlum.»

«Evleneyim de sizin gibi mi olayım?» diyecekti Yozyürek, tuttu kendini. Sabrına kendisi de şaşmaya başlıyordu.

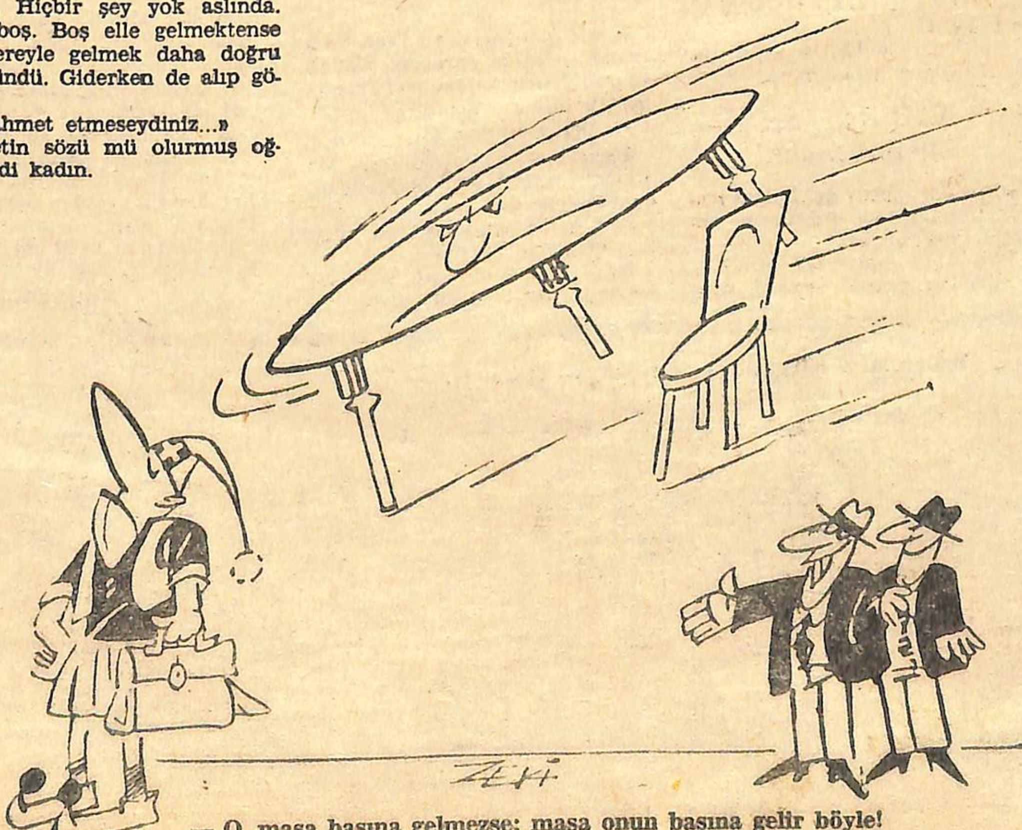
«Evlilik gibisi yoktur,» dedi kadın. «Adamın başı daha dinç olur. İnsan daha bir güvenli olur. Bak, zaten televizyonun da yok.»

Yozyürek'in kafasındaki tüm zemberekler boşanıverdi. Bir koluyla adamı gırtlağından kavradı, öteki elini kadının saçlarına doladı. İkisini de sürükleyerek dışarı çıkardı, merdivenlere doğru itti.

«Bildiğimiz eli yüzü düzgün bir kız var oğlum,» dedi kadın merdivenlerin başında. «Pişman olmazsın.»

Yozyürek içeri girip masanın üstünden aldı kapaklı tencereyi, kadının kafasına fırlattı. Yerini bulup bulmadığına bakmadan kapıyı var gücüyle çarpıp kapattı arkalarından.

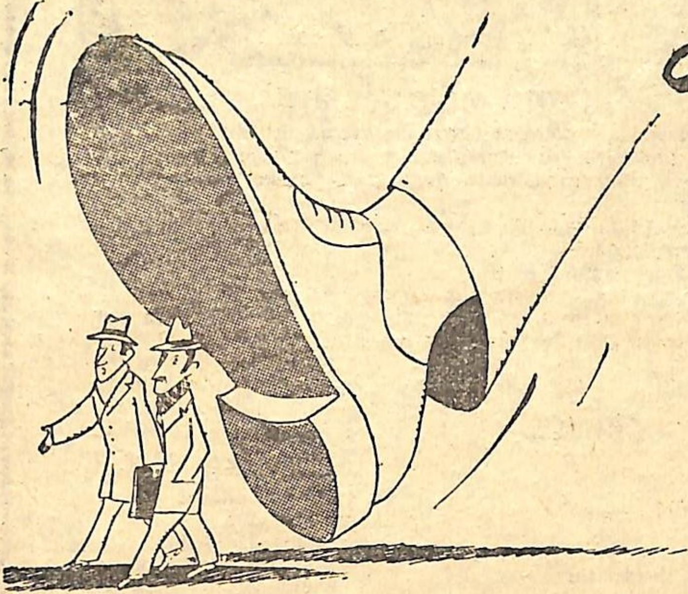
Sulhi DÖLEK

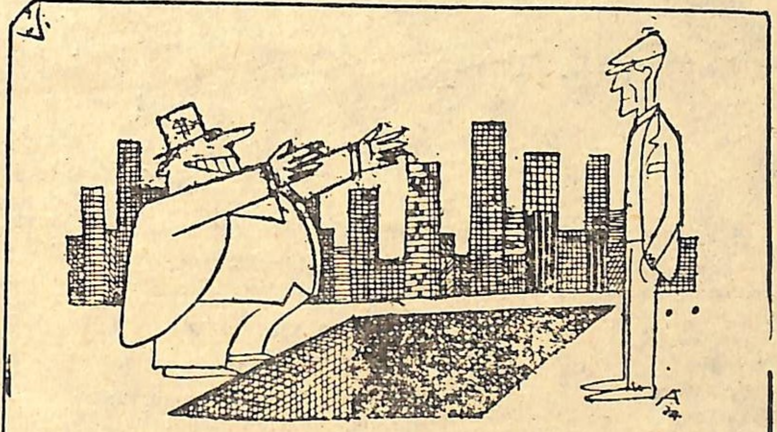
— O, masa başına gelmezse; masa onun başına gelir böyle!

dünya Karikatürleri

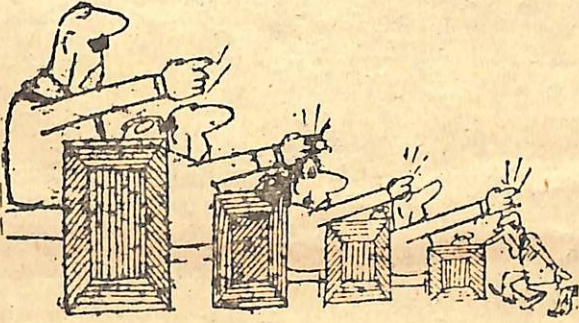
BU HAFTA SAYFAMIZ DEĞİŞİK KONULARDAN OLUŞUYOR SEVGİLİ OKURLAR!

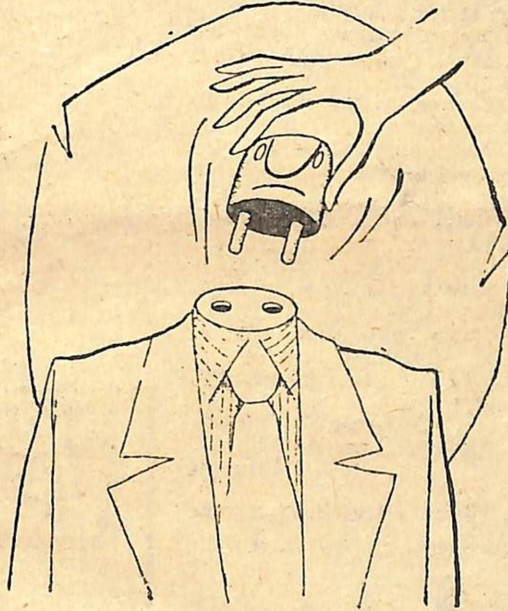
- BEN GÜÇLÜLERİN ZAYIFLARI EZDİĞİNE İNANMIYORUM ARKADAŞ! - -

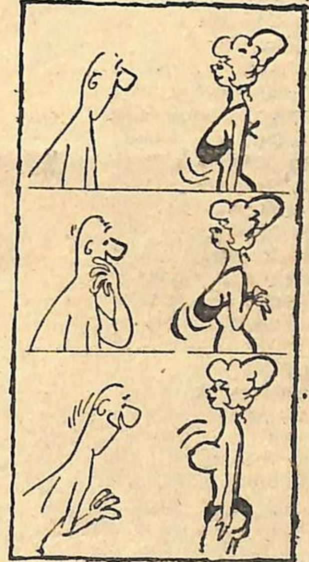
YAZISIZ

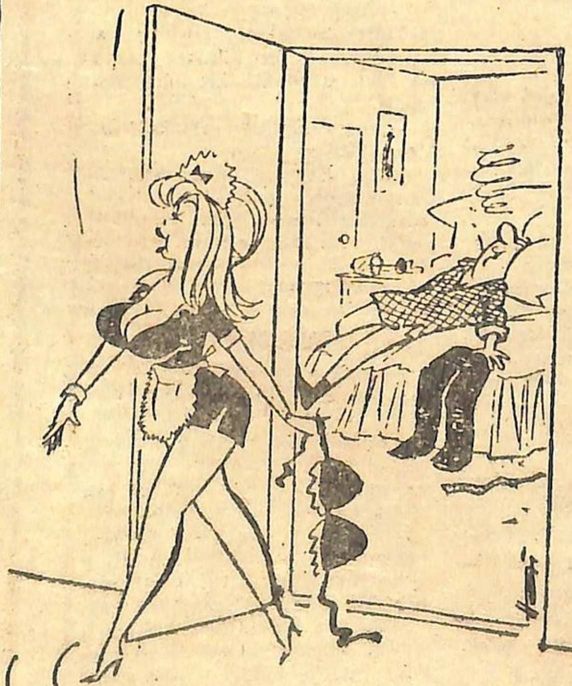
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

- BEY ÇOK YORGUNMUŞ.. KAHVALTIYI YATAĞINA GETİRMEMİ İSTİYOR HANIMCIĞIM!

YAZISIZ

YAZISIZ

— Yeni yılda maaşına zam yapmamı istiyorsan ayıkla beni yavrum!.. (Seçkin TEMUR)

SOLA MI, SAĞA MI?

Arkadaşımla, Ankara'da resmi bir dairede işlerimizi takip etmek için gidecektik. Hazırlanıp, buluştuk. Arkadaşım resmi giyinmiş, kravat takmıştı. Otobüse binip tam hareket edecektik ki, arkadaşım:

— Hay Allah, dedi. Bu kravatı da nasıl bağlamışım, hep sola kayıp duruyor, dedi.

Ben espri yapmak için:

— İyi ya. Sağa kaymadığına şükret, dememle, arkadaşım:

— Ankara'ya resmi iş için gidiyoruz biliyorsun. Onun için sola kaymayıp sağa kayması daha iyi olurdu, demesin mi?!.

Kemal KÜÇÜKTEKİN
Ziraat Teknisyeni — ŞEBİNKARAHİSAR

İŞİN DOĞRUSU...

Evet doğru
Çayı tek
Şekerle içtiğim
Fakat eksik...

Doğru, tiryakiyim
Ama dahası
Yaşamım boyu
Yaptığım tek
Tasarruftur bu...

M. EROL POLAT
İstanbul

HEY GİDİ İNSAN HAKLARI, HEY...

Ve dediler ki adama
Yazık oldu sana
O kız sana göre değildi..
Ve sormadılar kıza
Kimdeydi diye hatâ
Belki soracaklardı
Soracaklardı ama
Araya giriverdi yine
O tek yanlı, o erkeksi
İnsan hakları...

M. EROL POLAT — İst.

(Şükrü KAYA — İst.)

GÖR

Gerici fikirlere
Batanı gör batanı
Aydınlığı sevene
Çatanı gör çatanı
Allahın şaşkın kulu
Bir oyuncak kurgulu
Karanlık eğri yolu
Tutanı gör tutanı
Uymaz hiç kışa yaza
Çıkıverir ayaza
Kendisini çıkmaza
İteni gör iteni
Kimisi uyur neden?
Nasip arar geriden
Aydınlığı görmeden
Yatanı gör yatanı
Sırtı kalın karnı tok
Palavrası biraz çok
Kendini dinleyen yok
Öteni gör öteni
Kafasında yok ak'ı
Bazı hiç çıkmaz gıkı
Yersiz ve kurusıkı
Atanı gör atanı
Kavuşmuş bir kof üne
Tükürse yalar yine
Çalımı hep kendine
Satanı gör satanı
Gerinin gerisinde
Çıkmaz içerisinde
Kendisi gölgesinde
Yiteni gör yiteni.

FARUK TURGUT

KÜÇÜK YAZSAYDI

Çocuk, babasına sordu:
— Baba, Orhan Kemal kim?
Babası yanıt verdi:
— Büyük yazardı kızım. Öldü.
Çocuk hayretler içinde şöyle konuştu:
— O da küçük yazsaydı.

Rafet Ersoy SAVAŞ
Dedetaşı Mh. Gülen Sk. No: 22
Salihli/MANİSA

ISIRMAK

— Bir kere daha öyle kocaman ısırırsan sofrayı terkedeceksin.
— Zaten bir kere daha ısırsam doyarım.

KISA ETEK

— Demek kayboldun. Niçin annenin eteğine yapışmadın?
— Ulaşamadım ki!

ARTIK MEŞHURDUM

— Yazmaya hiç istidadım olmadığını 40 yaşıma gelince anladım.
— Ya! Peki vazgeçtiniz mi yazmaktan?
— Hayır. Artık meşhurdum!

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mh. Lâle Sk. No: 10
Manavgat/ANTALYA

BABA DA BEN OLURUM

Bir gün kamyon ile kasabaya gidiyorduk. Kamyon tıklım tıklım doluydu. Yolda giderken bir adam el kaldırdı. Şoför arabayı durdurdu:

— Amca, vaziyeti görüyorsun, binecek yer yok! dedi.

Arabanın bagajında boş bir beşik vardı. Adam şoföre beşiği işaret ederek:

— Ben şu beşiğin içinde de giderim, dedi.

Adamı arabaya aldık. Bir süre sonra yolculardan orta yaşlı bir kadın sordu:

— Hani beşikte gidecektin?

Adam:

— Beni beşiğe yatırmayın, bana o zaman bir de anne lâzım, dedi. Kadın:

— Anne ben olurum, dedi.

Arka taraflardan biri:

— Baba da ben olurum, diye seslendi.

Nizamettin ÇETİNKAYA
Korubaşı köyü İlkokulu Öğ.
Taşova/AMASYA

— Türkeş, «Ecevit'in yakasını bırakmayacağım» dedi. —

— Nasıl bırakırım yahu, bırakırsam düşerim!

KEÇİ

Öğretmen Okulu son sınıfı staj devresinde uygulama okullarına gidiyorduk. Üçer-dörder kişilik gruplar halinde sınıflara dağılıyor, birimiz ders verirken, diğer arkadaşlar dinliyorduk.

Bir gün bir arkadaş dördüncü sınıflardan birinde Coğrafya dersi işliyor, biz de dinliyorduk. Konu İç Anadolu Bölgesi idi. Sıra bu bölgenin zenginlik kaynaklarına gelmişti. Öğretmen - öğrenci bütünleşmesiyle zenginlikler; yeraltı - yerüstü ve yetişen hayvanlar olarak sayıldı. Arkadaş öğrencilere:

— Çocuklar düşünün bakalım, eksiğimiz kaldı mı? dedi.

Sınıfı bir sessizlik kapladı. Tüm öğrenciler kafaları öne eğik, kitabın o bölümünü hatırlamaya çalışıyorlardı. Orta sıralardan bir öğrenci parmağı havada ayağa fırladı ve cevabı yapıştırdı:

— Keçi öğretmenim!...

Aydın CİVİL
İlkokul Öğretmeni — EYNESİL

SİVEREKLİ ÖĞRETMENİN DİLİ

Siverek'li bir Türkçe öğretmeni ders anlatıyordu. Öğrencilere, konuşmalarında yerel sözcükler kullanmamalarını, bu nedenle dikkatli olmalarını söylüyordu. Konuşmasını bitirdikten sonra en arka sıradaki öğrenciye seslendi:

— Hey kuncıktaki sen kalk bakalım tahtaya, dedi.

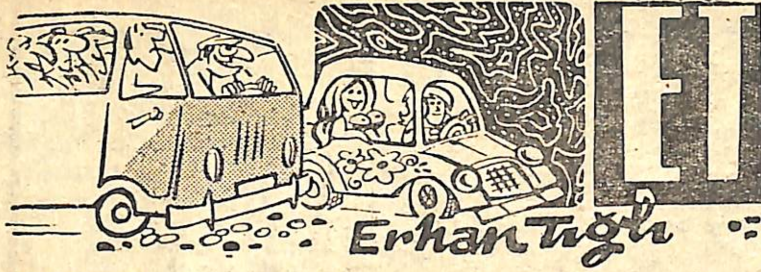
Bütün sınıf gülmeye başladı. Çünkü «köşe» demesi gerekirken «kuncık» diyordu. Yâni ele talkın verirken kendisi salkımı yutuyordu.

Hüseyin DENİZ
İlköğretmen Okulu öğrencisi
Akşehir/KONYA

MESLEK

Bundan senelerce önceydi ve ben ilkokul birinci sınıfa gidiyordum. Öğretmenimiz bizlere büyüdüğümüz zaman hangi mesleği seçeceğimizi soruyordu. Sıra Aysel adındaki arkadaşımıza gelmişti. Öğretmenimiz, dalgın dalgın duran Aysel'e «Sen ne olacaksın?» diye sorunca, o: «Ben gelin olacağım» diye yanıtlamış, hepimiz katıla katıla gülmüştük. Şimdi ne zaman ilkokula giden minik bir kız görsem o söz aklıma gelir o anları tekrar yaşar gülerim.

Handan TAŞKIN
Lise Matematik Öğretmeni eşi
YUMURTALIK

MİNİBÜS şoförü hızla sürüyordu arabasını. Boşveriyordu «Sürat felâkettir», «Acele giden ecele gider» sözlerine. Arabasını taksitle almıştı o. Taksitleri zamanında ve rahatça ödeyebilmesi için sıraya bir an önce girmesi, her gün çok çok sefer yapması gerekiyordu. İşte buydu ilkesi ve gerçeği: Hızla kaç, kap. Diğer arabaların önüne geç, aptallığı bırak, açıkgözlülüğü, kurnazlığı seç!...

Muavin keyifleniyordu araba hızlandıkça. Gerçi birkaç yaşlı, korkak «Müşteri» kerizlik ediyorlar, omuzunu dürterek «Aman oğlum, şu şoföre söyle, biraz yavaş gitsin, paşaya kelle, generale kafa götürmüyoruz ya! Acele işe şeytan karışır.» diyorlardı ama pişmiş aşa soğuk su katmaktan ve boşuna çene yormaktan başka bir işe yaramıyordu çabaları. Muavin dışından: «Peki âbicim, söylerim» diyor, hattâ yalandan: «Şoför âbi, biraz yavaş, yüreği ağzına gelen var» diyordu ama, içinden: «Keyif şoförün, araba şoförün, kim ne karışır?» diye gülüyordu bıyık altından ve de sakal üstünden...

Derken araba birden yavaşladı. İçindekiler «Şoför akıllandı» sandılar. Oysa yolda birkaç «Ördek» görmüştü arabanın sürücüsü. Muavin de görmüştü ördekleri. Yolda buldukları «müşteri» lere «ördek» derlerdi onlar. «Yolda birkaç ördek var, alalım mı? Ne dersin?» dedi şoför muavine. «Alalım âbicim, alalım» dedi muavin. Arabadakilerden biri: «Nereye alacaksınız yahu? Her yer dolu.» dediyse de aldıran olmadı. Diğer yolcular kendisini desteklemedikleri için bizimki bire iki azınlıkta kaldı. Araba durduruldu. Ördekler muavinin «mahir» elleriyle arabaya yerleştirildi. «Sen şuraya geç, sen buraya sıkış» buyrukları yağdı muavinden. «Müşteri» ler kuzu kuzu yaptılar muavinin dediklerini. Kimse «emre itaatsizlik» etmedi. Yalnız bir yaşlı adam: «İnşallah trafiğe yakalanırsın da görürsün açgözlülüğünün cezasını» diye dua etti ve olmayacak duaya «âmin» dedi. Çünkü karşıdan gelen minibüs şoförleri işaretle yolda «trafik» olup olmadığını bildiriyorlardı birbirlerine.

Ördeklerden «Nereye oturacağız yahu? Madem arabanız boş değildi niye durdunuz?» diye «itiraz» edip burun kıvıranlar olmadı. (Bu bakımdan «ördek» değil de «kaz» denilse daha yeriydi kendilerine...)

Arabayı zıngırzık doldurup kimsenin gık demesine meydan vermediği için keyiflendi şoför. Bir sigara yaktı uçlusundan. Bir plâk koydu pikaba en fıkırdağından, en oynağından. Sollayıp geçmeye başladı önündeki arabaları yan gözle muavini süzerekten, eşya yerine koyduğu «Müşteri» lere «pas» vermeyerekten, «tek tek basaraktan, inci dizerekten, bâde şüzerekten»...

Derken bir turist arabasıyla yanyana geldiler. Şöyle bir baktılar «altın yumurtlayan tavuk» lara. Aman o da ne? Tavuk değil bir piliç var arabada. Kurulmuş şoförün yanına. Üstünde de mayo mu ne var. Kol bacak meydanda. Sıcaktan açıldıkça açılmış kızcağız. Şoyle bir dikkatli bakınca göğüsleri bile görünüyor. «Manzara» açtı şoförü. Dudaklarını yaladı. Gördüğü seks filmlerini düşündü. «Seks ticareti» yapan gazetelerdeki çıplak kadın resimlerini gözünün önüne getirdi. Bekârdı. Çoktan beri geçim dalgasından karı-kız işlerine pek el atamamıştı...

İçinde kalmıştı bu konudaki bütün istekleri, özlemleri... Gerçi mahallelerinde bir Aysel vardı gönlünün «sultan» ı, ama o da karşıdan karşıya bakışma, göz süzme, işaretleşmeyle olup bitiyordu sadece. Bu da yetmiyordu tabiii kendisine, erkekliğine...

«Komşunun tavuğu komşuya kaz göründüğünden» turist kızlarda bambaşka bir tad var sanıyordu hızlı şoför. Gözleriyle yiyordu çıplaklığını kızın. Hani şimdi arabada değil de ıssız bir dağ başında olsa, karşısında da bu kız... Bilirdi o yapacağını. Ama değildi işte. «Ah ulan felek, kimine kavun yedirirsin kimine kelek!»

«Kızın yanındaki şu keleğe bak!» diye söylendi kendi kendine şoför. Sövdü «kara bahtına, kem talihi» ne. Yan gözle muavinine baktı, göz kırptı.

— Helâl parça, diye sulandı muavin.

— Yeme de yanında yat! dedi şoför.

— Karaborsaya düşmese bâri!..

Bir süre yanyana gittiler. Karşıdan bir araba gelince geri kaldılar. Araba geçince yine yetiştiler «Helâl parça» ya. Şoför bir fiyaka yaptı, hızla gazladı geçti turist arabasını. Sonra bekledi yetişmelerini. Böyle «fiyaka» yüzünden araba ilerleyip gerilerken içerdekiler sarsılıyor ve «olmaz böyle şey» diyorlardı ununu eleyip çuvalını duvara asmışlar. Ama gençler hoşlanıyorlar, turist kızı ve çıplaklığını içlerine sindirmek istercesine başlarını dışarıya uzatıyorlar, el sallıyorlardı gülüşerek, birbirlerini dürterek...

Şoför bütün dikkatini kıza ve çıplaklığına vermişti Yer kapma yarışı, araba taksidi, müşteriler... hep gözünden silinmişti. Kafasından kızla ilgili kurgular geçiyor, düşlere dalıyordu ona baktıkça. Arabasında «müşteri» ler daha doğrusu tanıklar olmasa kızı kaptığı gibi kaçıracaktı ıssız dağ başlarına ve gösterecekti ona «Türkün gücünü kuvvetini, erkekliğini», Türk gibi kuvvetli sözünün ne kadar yerinde olduğunu. Bu düşünceyle coşuyor, öfkesini gaza basmaktan alıyordu...

— Bu turist kızlar var ya, Türkiye'ye Türklerin gerçekten söylendiği gibi güçlü, kuvvetli olup olmadığını görmek için gelirlermiş, dedi genç bir yolcu, sanki bilmeden şoförün düşüncelerine katılırcasına.

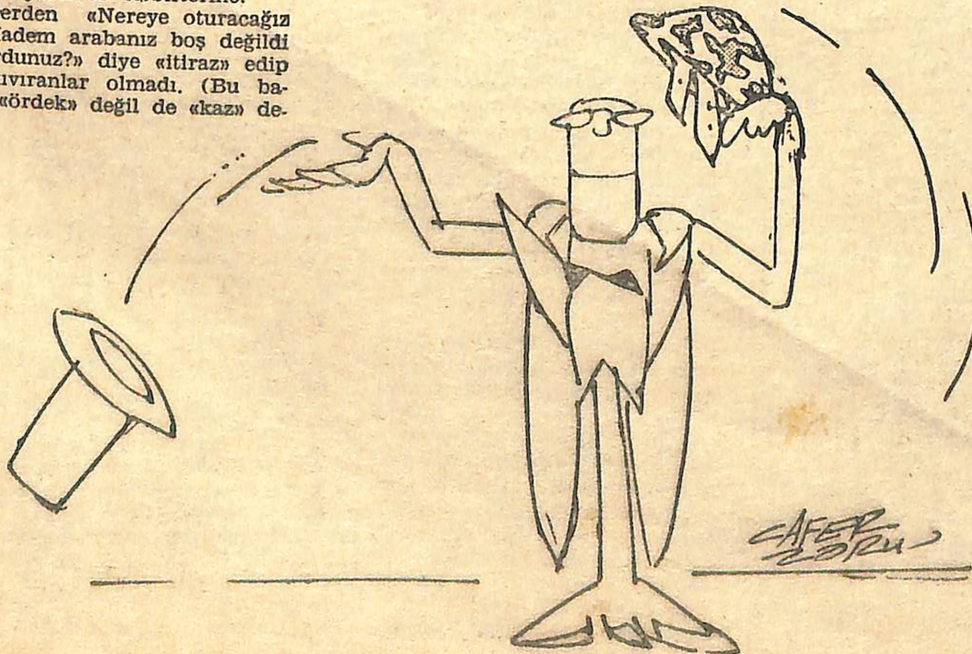
Bu lâfı işitince şoför daha da hınçlandı. Bilinçsizce, gelişigüzel, trafik kuralarına pek aldırmadan sürmeye başladı arabayı. Müşteriler bağırıp çağırdılar öfkeyle. Ama şoför onları duymuyordu bile. «Bir eli işte, bir eli piliçte», daha doğrusu «Eli işte, gözü oynaşta» gidiyordu ince uzun bir yolda gündüz gece, amaçsız, serserice. Derken akla gelen başa geldi. Minibüs bir kamyona arkadan bindirdi. Araba kazaya uğradı. Yolcular neye uğradıklarını şaşırdılar. Kimi öldü, kimi kaldı. Kimse «ölen ölür, kalan sağlar bizimdir» diyemedi. Ağladı, dövündü. Gözyaşı döktü.

Kaza yerine gelenler yaralı bir yolcuyu kaldırırlarken kazanın nedenini sordular. Yaralı orta yaşlı biriydi, kafası az çok çalışıyordu. Kazanın nedenini bir sözcükle özetledi:

— Kaza nasıl oldu, nedenini söyle? Suçlu kim?... sorularını şöyle yanıtladı:

— Kaza ne ondan oldu, ne bundan... Et'ten oldu, etten...

Erhan TIĞLI

— Kıbrıs politikasında yeni bir şapka arıyor. —

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar santimi 65 lira.

— Şu habere bak... Bir seks manyağı aranıyormuş!

— Merhabaa! Size bu gece ellerim boş gelmiyeceğim demiştim!

Çare

Ortaşark uçağında, yere iniş yapıldığı bir an, uçak pilotu motordaki garip sesler üzerine onu inceledikten sonra, kumpanya müdürüne:

— Bu uçakla gidilmez, sorumluluğu üzerime alamam, dedi.

Kumpanya müdürü, yolculara, bir süre bekleyeceklerini söyledi. Yarım saat sonra, yolculuğa hazır olduklarını bildirdi. Endişeli bir yolcu sordu:

— Arıza tamir edildi mi?

— Hayır, dedi kumpanya müdürü.

— Peki, ne yaptınız da yolculuğa hazır olduğumuzu söylüyorsunuz?

— Pilotu değiştirdik!

Pot

Bir genç, yolda karşılaştığı arkadaşının hatırını sorduktan sonra:

— Karın nasıl? diye ekledi. Her zamanki gibi... öhö..

Birden sustu. Çünkü arkadaşının karısının korkunç bir araba çarpışması sonucu öldüğünü unutmuştu. Ama kırdığı potu tamir etmesi gerekti:

— Her zamanki gibi... diye devam etti. Arabasını çarparak ölüyor mu?

Aldanma!

Genç kız, annesine:

— Gaston beni çılgın gibi seviyor, dedi.

— Nereden anladın? diye annesi sordu.

— Bana sarıldığında, kalbinin atışını net bir şekilde işitiyorum.

Anne güldü:

— Böyle şeylere aldanma kızım, dedi. Babanla evlenmeden önce ben de aynı hatâya düşmüştüm. Sonra, tik tak diye atan şeyin saati olduğunu anladım!

Polis köpeği

Gece yarısı, tenha bir sokak... Son derece sarhoş bir adam sendeliyerek yürürken karşılaştığı ilk sokak lâmbasına bir sevgiliye sarılır gibi sarılıverdi... O sırada, bir polis, yanında kocaman köpeği ile karşı sokaktan çıktı ve birden köpek saldırdı sarhoşa...

— Kö... köpeğinize de... ne... ne oluyor?... diye sarhoş peltek bir dille sordu.

— Bu sokak lâmbası onun çişini yaptığı yerdir, dedi polis. Direği alıp götüreceğinizi sandı da!...

Çalar saat

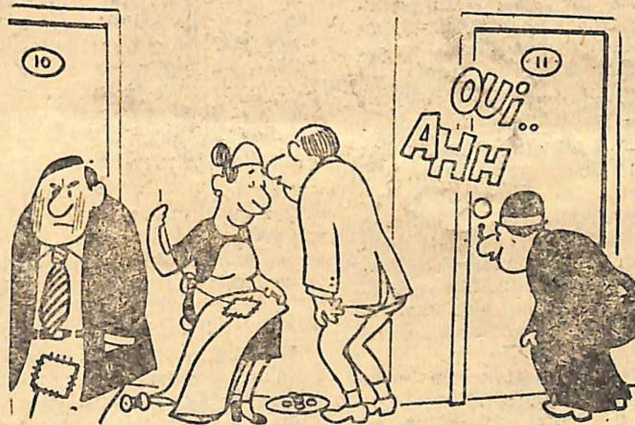
Seksenlik ihtiyar, mide ağrılarından şikâyet ederek hastaneye girdi. Derhal röntgeni alındı. Ve doktorlar, ihtiyarın midesinde kocaman bir masa saati gördüler.

— Nasıl olur, midenizde kocaman bir masa saati var. Hiç farkına varmadınız mı?

— Farkına varmaz olur muyum doktor. O saati ben daha oniki yaşındayken yutmuştum.

— Sahi mi? Peki, yâni o zamandan bugüne kadar bu saat size hiçbir rahatsızlık vermedi mi?

— Hayır. Sadece kurarken biraz sıkıntı çektim!

Röntgenciler!

Saatçide

Dükkâna giren kadın:

— Saatimi tamir eder misiniz? diye sordu.

— Tabii madam, diye saatçi cevap verdi. Getirin yapayım.

Kadın elindeki paketi açtı, içinden kocaman yelkovanı saatçinin önüne bıraktı. Adam hayretle sordu:

— Bu da nesi?

— Saatimin yelkovanı, dedi kadın. Bozuk olan sadece odur!

Huzur

İki örümcek birbirlerine rastladılar. Biri:

— Evimi yapacak bir köşe bulmuştum kilisede, ama hiç rahat edemedim, dedi. Orglar, çanlar, rahatsız ediyor beni, başka yere gideceğim...

— Hayret, dedi diğer örümcek. Oysa ben de bir kilisede evimi kurdum ve çok rahatım...

— Tuhaf şey! Neresi bu?

— Kilisenin, fakirlere yardım kutusu... Orada kimse rahatsız etmiyor beni!

Çocuk eğlencesi

Adamın biri üç dört defa evlenmiş ve her evlilikten birkaç çocuğu olmuştu. Bir kez daha evleniyordu. Anne, torunlarını bir araya toparlayıp babalarının yeni nikâhına kiliseye götürdü. Çocuklar, çok yaramazlık ediyorlar. dı. Tam nikâh sırasında büyük annenin sesi işitildi:

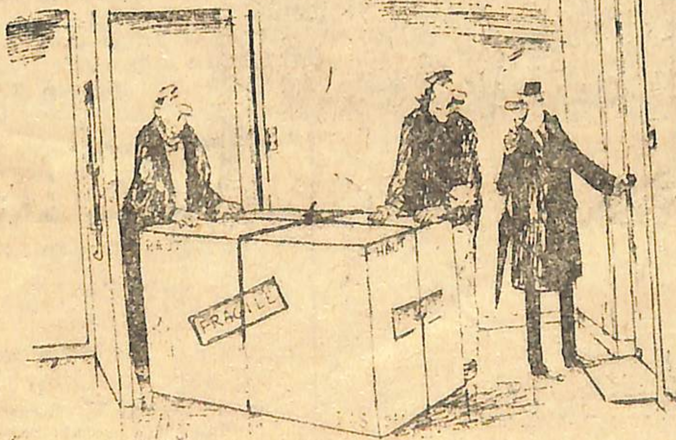
— Bana bakın, bu kadar tenbih ettim, yine yaramazlık ediyorsunuz. Bir daha sefere inan olsun, babanız yeniden nikâhlanırken, sizi kiliseye getirmeyeceğim işte...

Sıkıysa çalıştır!

Kadın, trafik ışıklarının bulunduğu yere gelince durdu, motor stop etmişti. Yeşil ışık yanınca motoru çalıştırmak istedi, olmadı. Bir daha, bir daha, yine olmadı. Arkasında bulunan şoför kornaya basıyor, sinirli sinirli söyleniyordu. Kırmızı ışık, yeşil ışık, birbiri arkasından yanıyor, sönüyor, ama kadın bir türlü motoru çalıştıramıyordu. Arkasındaki şoför de durmadan klâkson çalıyordu. Sonunda kadın arabadan çıktı, şoförün yanına koştu:

— Ne yaptımsa motoru çalıştıramadım. Alın anahtarı, lütfen siz çalıştırın... Hiç merak etmeyin, siz motoru çalıştırıncaya kadar, ben de kornanızı çalmaya devam ederim, dedi.

— Karıma aldığım bu küçük hediyeyi önceden görmesini istemiyorum. Bir köşeye saklayıverin!..

Aradaki fark

Bir deve, bir karıncayı kocaman bir saman çöpü taşırken gördü. Hayret ve hayranlık içinde:

— Harikulâdesin, dedi karıncaya. Taşıdığın yük bedenine göre dört misli büyük... Oysa ben, iki heybe yüklensem eğiliyorum derhal...

Karınca sakin bir sesle cevap verdi:

— Normal bu. Çünkü sen benim gibi kendine değil başkaları için çalışıyorsun.

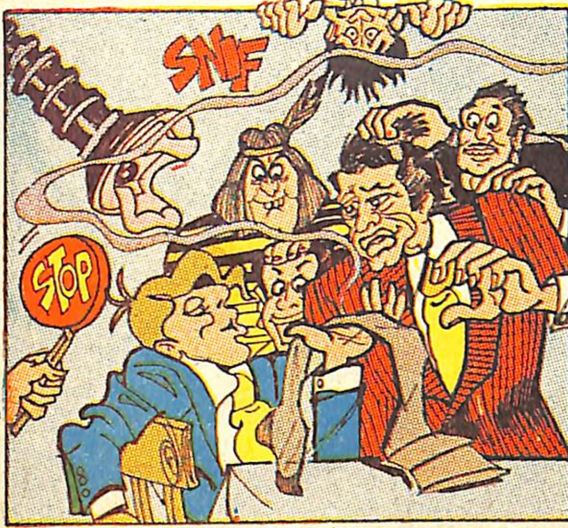
Yazısız

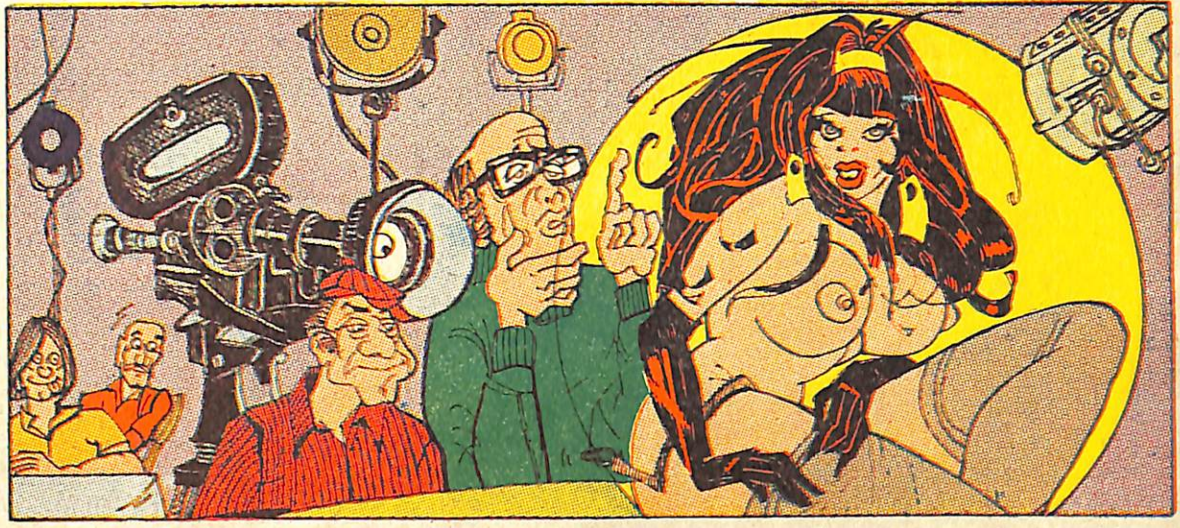

mutluluğunuz
tasarruflarınızdır
T.C. ZİRAAT BANKASI

FİGÜRANIN AŞKI

Yazan
Mukadder Özakman

Çizen
Orhan Özdemir

Çorap kelebek gibi bir alçaldı, yükseldi;
Uçtu da Figüran'ın tamam burnuna geldi.

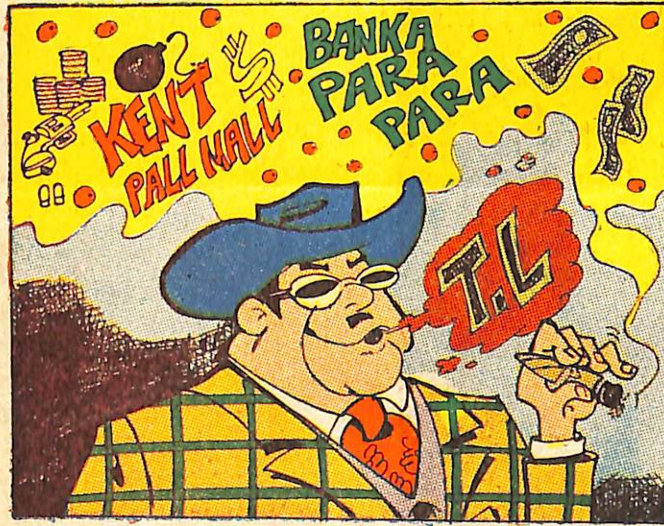
Figüran elde çorap öperek yayılıyor,
Tam kamera düşmüşken koklayıp bayılıyor.

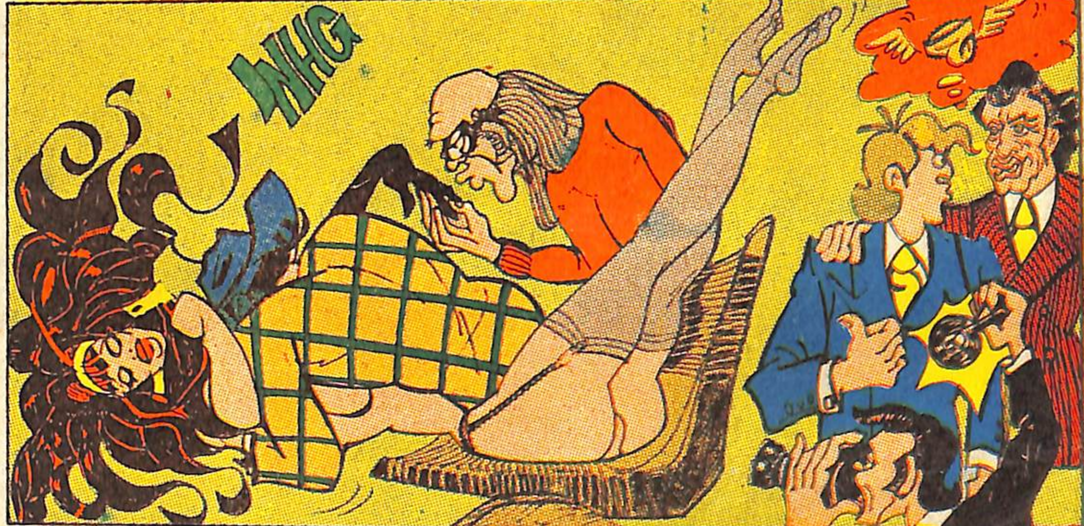
Yönetmen tam bu sıra: «Stop!» diye bağırdı,
Sahneyi beğenmemiş vamp kadını çağırdı.

Yönetmenin emriyle yinelenecek sahne,
İkinci çorabını çıkaracaktı gene.

Vamp kadın yönetmeni göz süzerek dinledi,
Sonra: «Evet» der gibi kırıtarak inledi...

Çorabı gene çekip geçirdi bacağına,
Ardından jartiyeri iliştirdi bağına.

HIDIR

Herkes böyle anlarda çalışır vızır vızır,
Uğraşılardan sonra sahne çekime hazır.

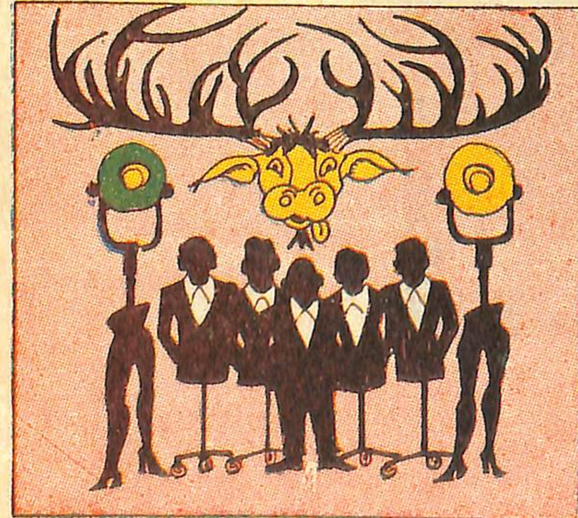
Nişanlısı gelmişti vamp kadının bu ara;
İş adamı bay Hıdır, cüzdanı dolu para...

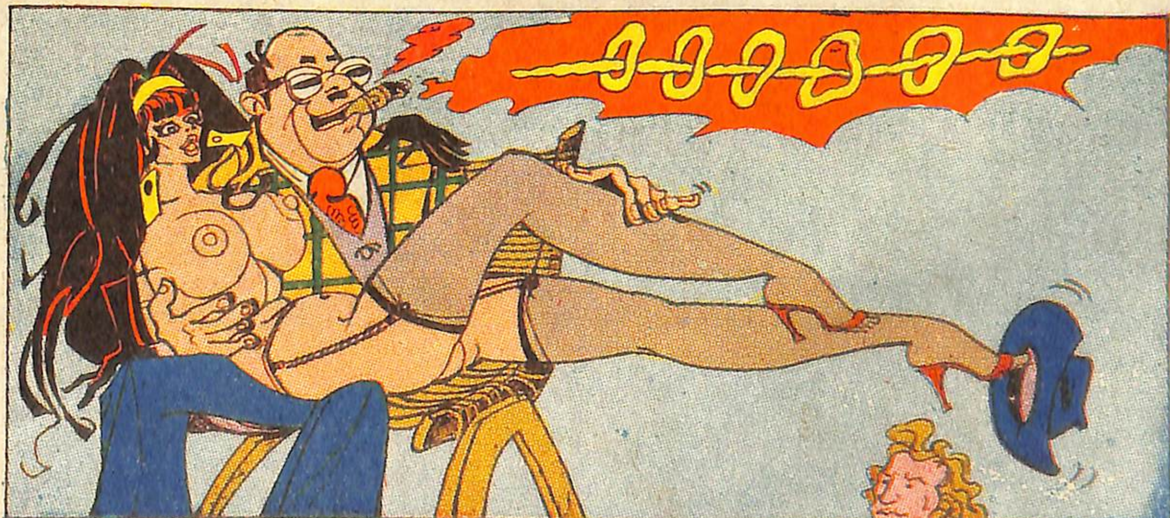
Vamp kadın son aylarda onunla yaşıyordu,
Erkek kucak dolusu hediye taşıyordu.

Kadın onu görünce hemen kalktı ayağa,
Karta kaçmış Hıdır'la geldi dudak dudağa.

Vamp'ı öpen bu kart bay kendini ne sanıyor,
İşçiler, figüranlar ona homurdanıyor.

Tiksindi Belmondo'yla bizim Figüran'ımız,
Birbirine diyorlar: «Yok mu bizim canımız?...»

Avucunu yalasın karakterler ve jönler;
Armudun iyisini dağdaki ayılar yer...

Sümüğünü çekiyor prodüksiyon âmiri,
Set değil de burası sanki buluşma yeri.

Hep paralı erkekler vampı metres tutardı,
Bu yüzden yaşamında sayısız erkek vardı.

Bir ay demir tüccarı, bir ay pamuk tüccarı,
Bu ayki âşığının varmış fabrikaları...

Kim cüzdanı açarsa vamp o yöne giderdi,
Nişan faslından sonra gününü gün ederdi.

Her nişanlı ya para, ya kürk, ya oto verir;
Bu değirmenin suyu işte buradan gelir...

(Devamı gelecek sayıda)